

Vinurile românești obțin tot
mai multe medalii de aur la
concursurile internaționale.

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

— Poți pleca, Bacchus, el e noul zeu...

urzica

STAN și BRAN

Eroii întâmplării adevărate, pe care o voi povesti mai jos, nu sînt — după cum, pe drept cuvînt, s-ar putea crede — faimoșii comici de cinematograful, de ilarianță amintire. Nu! Amîndoi eroii mei fac parte din patrimoniul nostru. Unul — Stan — în calitate de cetățean și, celălalt — Bran — în calitate de stațiune climaterică.

Stan este — firește — pășitul, iar Bran autorul pățaniei.

Și acum, iată cum s-au petrecut lucrurile:

Ajuns la Bran, unde a venit să-și petreacă concediul de odihnă și să-și îngrijească sănătatea, respirînd aerul pur și ozonat al încîntătoare stațiuni de sub poalele Carpaților, amicul Stan — flămînd și ostenit de drum — și-a lăsat bagajele la gazdă și s-a dus, glonț, la restaurant...

S-a așezat la masă și — constatînd că lista de mîncare lipsește — s-a adresat ospătarului, care s-a prezentat mergînd cu pași de beduin prin nisipurile deșertului.

— E! Ce poți să-mi dai să mînc, tovarășe ospătar?... Te previn că sînt mort de foame...

— Fripturi...

— Bravo!... Mititei ai?

— Am doi. O fetiță și-un băiat. Dar nu-i am aici, că mi-i crește mama, la țară.

— Să-ți trăiască și la mai mari. Să-i vezi patricieni... Dar eu te-n-trebam de mititei, adică de mici, la grătar.

— La grătar n-avem decît antricot.

— Bun!... Fă-mi repede un antricot.

— De mascur?

— Nu! De vacă!...

— De vacă nu avem... Numai de porc.

— Păi, atunci de ce mai m-ai întrebat?

— Ca să pot să vă spun că de vacă lipsește.

În sfîrșit, după o așteptare de 30 de minute, în timpul căreia amicul Stan a mîncat trei unghii și cinci scobitori, sosi și mult așteptatul antricot de mascur, alias porc.

Înfometat, omul nostru înpipse furculița în el, zmulse — rapid — un haltan (fiindcă cuțitul nu tăia) și, în clipa cînd să ducă bucata la gură, furculița îi înțepeni la jumătatea drumului.

De la distanța la care se afla de nas, antricotul avea un iz ciudat.

Apropiat de gură, mirosea și — dus pînă în dreptul nasului — putea de toată frumusețea.

— Tovarășe ospătar... Antricotul e alterat... vechi... miroase!

— Noi deservim ceea ce ni se dă de la bucătărie... Vorbiți cu tovarășul gestionar.

Acesta se prezintă imediat c-o figură ultragiată, de pastor înjurat de dumnezeu.

— Tovarășe gestionar... Antricotul pe care mi l-ați servit nu se poate mîncă. E alterat.

Gestionarul luă grațios antricotul, îl miroși și pe-o parte și pe cealaltă și declară serafic:

— Mie nu-mi miroase!

— Se vede că ai țifnă, tovarășe!

— Eu? Eu sînt foarte calm.

Dumneavoastră văd că sinteți țifnos...

— Antricotul pute...

— Chestie de nas...

— De obraz, nu de nas...

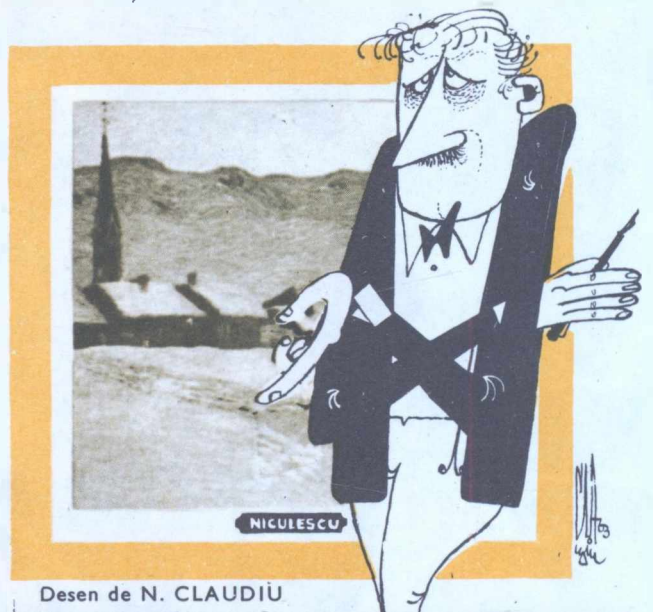
— De fapt Inspecția de stat pentru igienă și protecția muncii a fost în control, așa că, eu — unul — sînt acoperit, iar dumneavoastră trebuie să vă descoperiți și să plătiți antricotul.

— Ascultă; tovarășe gestionar, izbucni amicul Stan. Eu, de felul meu, vara, în timpul concediului, sînt turist! Am circulat prin zeci de restaurante, sifuate la diverse altitudini între mare și munte, dar peste tot am plătit ceea ce am mîncat, și am mîncat ceea ce mi s-a dat, pentru că ceea ce mi s-a dat era bun de mîncat! Ești unicul gestionar care ai intenția să mă intoxici cu forme în regulă!

Apoi, enervat și sfîrșit de foame, amicul Stan s-a dus direct la Inspecția de stat pentru igienă și protecția muncii să reclame și — negăsind pe nimeni acolo — s-a prezentat la sfatul popular. Aci a găsit pe tovarășul Petroșeanu, vicepreședintele Sfatului popular din Bran, care s-a pus la dispoziția reclamantului, însoțindu-l pînă la restaurant, ca să constate, oficial, cum e cu nasul clientului și cu obrazul gestionarului.

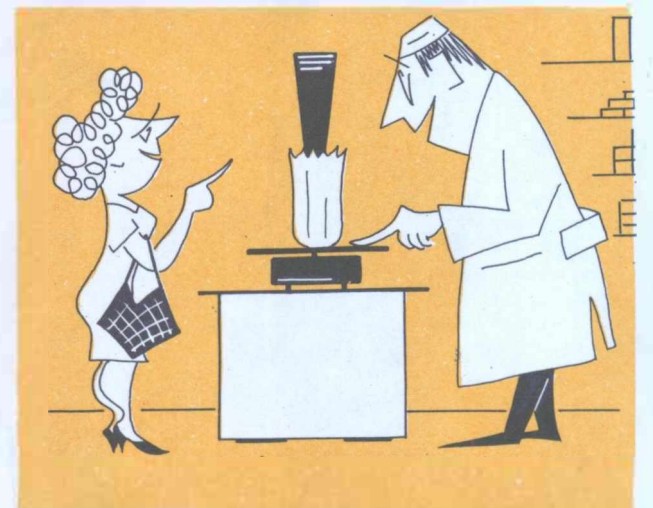
— Da! Într-adevăr, cam miroase, a apreciat tovarășul Petroșeanu, după ce a mirosit antricotul.

Unii critici sînt „amabili“ în critică cu cunoscuții.

Desen de N. CLAUDIU

— Niculescu și atît! Și dacă n-o fi ăl de-l cunosc eu?

— E în plus.

— Nu face nimic. Mai trecem și de la noi...

Desen de L. LIVADARU

— Tot ce se poate, tovarășe vicepreședinte — a sărit, jignit, gestionarul, pe numele său Voinescu Moise. Fiindcă orice friptură trebuie să aibă mirosul ei particular. Friptura trebuie să miroasă. Ca și floarea care — fără miros — nu face doi bani. Și-antricotul dumnealui e antricot cu floare și de-aia miroase... Are parfumul său!

Tovarășul Petroșeanu nu s-a lăsat tocmai convins de argumentele gestionarului și i-a pus în vedere că „dacă se va mai întîmpla în viitor să servească alimente alterate, va lua măsuri și va trece la sancțiuni“.

Deci, mai va, pînă atunci!...

Chinuit de foame, amicul Stan s-a dus să se culce. Dar toată noaptea n-a putut da geană în geană. De cum închidea ochii, începea să vadă șiruri nesfîrșite de grătare, cu pîntece de jar și panașe de fum la

pălăriile de tablă și pe care sfîrșiau toate fripturile, toți micii, ficăteii și rinichii din lume; turme de purcei de lapte, la tavă, cu nuca în gură și garoafa roșie după ureche ca ordonanțele ofițerilor de pe vremuri; cotețe întregi de curcani fripți, cu picioarele împreunate pentru rugăciune ca ale puului de prepeliță din nuvela lui Brătescu-Voinești și păduri de frigări, în care se rumeneau pui decapitați cu pipotele la subțioară, ca niște serviete.

În sfîrșit, marți, cum s-a luminat de ziuă, amicul Stan se tîri, mai mult decît merse, pînă la restaurantul cu antricotul, cu mirosul, cu inspecția și cu gestionarul, nădăduind că va găsi ceva de mîncare.

Dar, pe ușa restaurantului se afla un carton pe care scria: „Marțea, restaurantul este închis“.

Stan ridică din umeri și se pregătea s-o ia din loc, cînd în față îi apăru gestionarul restaurantului, Voinescu.

— Mare ghinion am avut eu cu dumneata, făcu Stan.

— De ce, întrebă gestionarul, fiindcă țin închis marți?

— Nu, spuse Stan. Fiindcă ții deschis luni!

Amintiri

C I N C I N A T

Cine mai știe că Cincinat Pavelescu — „trubadurul”, cum i se spunea mai acum câteva zeci de ani — e autorul acelor fermecătoare strofe lirice, puse pe muzică de compozitorii epocii?

*Îți mai aduci aminte, doamnă,
Era tîrziu și era toamnă...*

De cîte ori n-au răsunit grădinile de vară, de cîntecul lăutarilor, în acompaniamentul discret al ghitarelor:

*Pentru ochii tăi cel dulci
Am să scriu niște povești,
Numai tu să le citești
Cînd mergi seara să te culci.*

Atîtea și atîtea romanțe sentimentale, că-rrora emisiunile de radio le-au dat o popularitate intensă, vrăjesc și astăzi tineretul nostru, ca și pe cei ce erau tineri atunci cînd ele au fost scrise...

Romanța sentimentală, strofele acestea puține, care închid un gînd, o vibrație, un regret, o caldă mărturisire intră, anonim, în conștiința publicului, se încadrează, se confundă cu folclorul, devin o parte din patrimoniul sufletesc al multimilor.

Dar nu de poetul Cincinat Pavelescu vrem să vorbim azi, — ci de epigramistul care a strălucit în genul acesta atît de dificil, gen care cere spirit, conciziune și trebuie să evite răutatea, vulgaritatea, să nu jignească, să nu rănească.

Fiecare epigramă pe care o improviza Cincinat era însoțită de un comentariu în proză, de un omagiu celui pe care îl înțepa.

Era un fel de scuză, o mărturisire de prietenie și de stimă, era lepădarea de orice intenție răutăcioasă.

Odată, poetul St.O.Iosif a cerut trubadurului să-i facă și lui o epigramă... Cincinat l-a scris patru versuri. Iată-le:

*Pe Iosif frații îl vîndură
Cumpărători găsind destui...
Privindu-ți cărțile-n vitrină
Rîvnești și tu la soarta lui.*

Tipărind acest catren, Cincinat a scris: „Bineînțeles că această epigramă, făcută în glumă, nu știrbește întru nimic admirația și iubirea pe care am purtat-o totdeauna dulcelui și nenorocitului poet”.

Cînd sculptorul Oscar Späthe a făcut un bust lui Eminescu, Cincinat a dedicat o frumoasă odă genialului poet. Dar, cerîndu-și oarecum scuze, epigramistul nu s-a putut împiedica să scrie un catren făcut bunului său amic, sculptorul:

*Gloria lui Eminescu
O să aibă două pete:
Poate, versurile mele,
Sigur, statuia lui Späthe.*

Un confrate răutăcios, care făcea; pe seama cheliei premature a poetului, spirite de calibrul acesta:

*Tot trăgînd de plete muza
Păcălitul fost-a el:
Nu rămas-a cheală dînsa;
Cincinat rămase chel!*

La care trubadurul răspuse:

*Amîndoi aveam o boală
Și-am căzut victima ei:
Eu chelia naturală,
Tu chelia de idei!*

Cincinat a fost magistrat, după ce pledase cîțiva ani ca avocat. Pentru un client al său, achitat de jurați, a scris aceste patru rînduri:

*Jurații-au fost de data asta
Mult mai cinstiți ca acuzatul:
L-au achitat! Dar el, sînt sigur
N-o să-și achite avocatul...*

Epigramele lui Cincinat circulau intens pe vremuri, ca și poeziile sale lirice. Am citat din memorie unele.

Mi-a făcut și mie cîteva epigrame. Una a scris-o citînd articolul elogios al criticului dramatic Emil D. Fagure, privitor la o tragedie antică, pe care o reprezentasem la Teatrul Național.

*Poetului Victor-ios
Atunci, cînd criticul Emil
În a lui cronică proclamă
Că ești egalul lui Eschil,
Mă-ntreb: cui face epigramă?*

Epigramistul nu s-a cruțat nici pe sine însuși:

*A scos, în fine, Cincinat
Volumu-atît de așteptat
Și critica s-a și rostit:
— E foarte bine tipărit!*

Unul dintre cei care nu l-au cruțat pe trubadur, a fost propriul său frate, Ionel Pavelescu, poet de talent, autorul unui volum de sonete „Sigiliu de aur”.

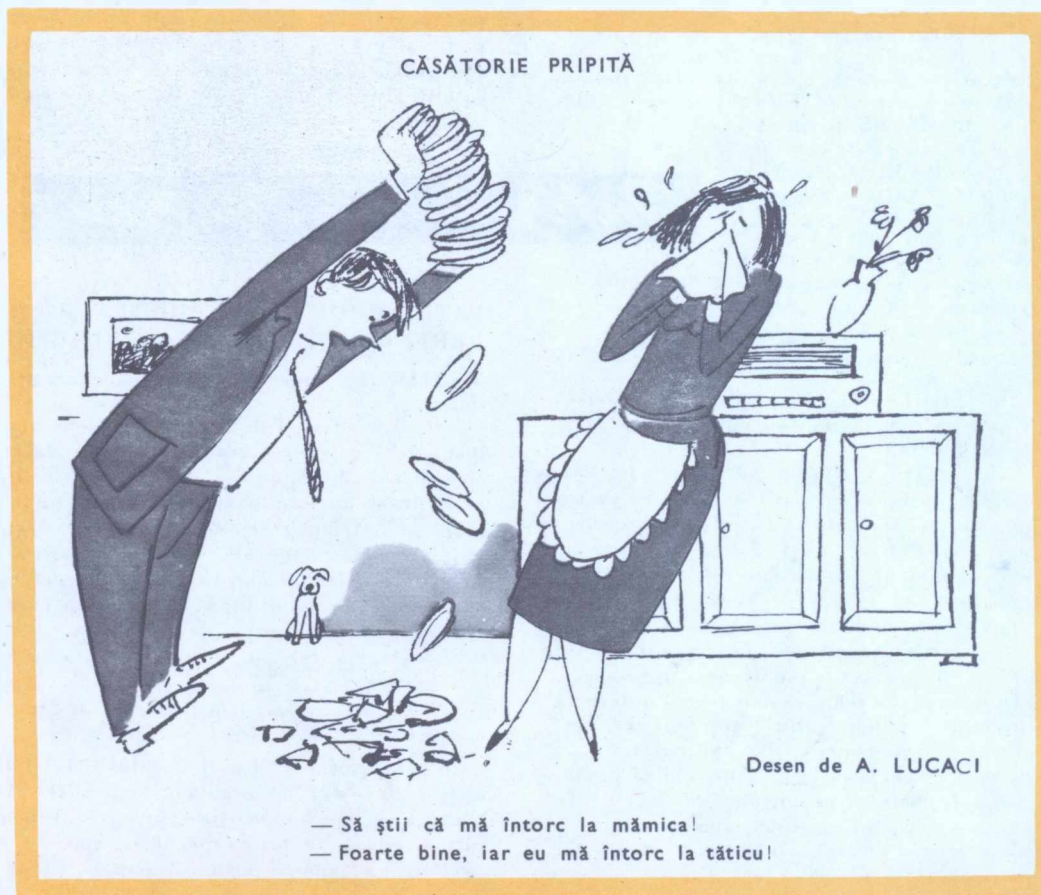
Cincinat publicase o epigramă, care a avut oarecare răsunset. Ionel susținea că acel catren îi aparține.

*Te-am acuzat de furt, poete,
Iertare, n-am avut dreptate!
Ești om de legi și legea spune:
Nu-i furt cînd furi de la un frate!*

În altă epigramă, Ionel, al cărui tutor, cît era minor, fusese Cincinat și-i administrase parte din moștenirea părintească, mai scrie:

*De-mi ia din spirit și l-am prins
Îl iert, căci nu-i răspunzător:
Cu ticul ăsta s-a deprins
Din vremea cînd mi-era tutor!*

Frate mai mare, Cincinat n-a răspuns niciodată îndrăznețului mezin. Îl socotea copil și-i ierta copilăreștile îndrăzneli.

Diesă în două acte, un prolog și un epilog.

Personaje principale în ordinea intrării în scenă: un Stilou nu prea nou, încărcat proaspăt cu cerneală fluidă, un Creion bine ascuțit și Directorul de scenă, Regizorul, Autorul dramatic, Publicistul, Revouistul, Ziaristul și Umoristul Nicușor Constantinescu, artist emerit.

PROLOG

Soneria fiind subțire în loc de gong lăcu ca perdeaua de la o fereastră să se dea la o parte și să-și facă apariția autorul operetei „Lysistrata”, Nicușor Constantinescu, care poltește Stiloul și Creionul în biroul său mobilat cu recuzită aleasă și autentică, precum și cu numeroase opere de artă.

NIC. CONSTANTINESCU (își poartă vizitatorii la masa sa de lucru, el înfundându-se într-un confortabil fotoliu): Aștept să-mi puneți întrebările; sint la dispoziția dumneavoastră. Plătesc acum păcatele trecutului. Am la activul meu sute de interviuri luate în tinerețe unor numeroși oameni de artă.

STILOUL: Ca să intrăm în fondul piesei și să încheiem prologul: Ce părere aveți despre umoriști?

N.CONST.: Un umorist prost nici n-ar trebui să se nască.

CREIONUL: Și dacă există?

N.CONST.: Atunci nu avem nimic de făcut; trebuie să-l suportăm!

Actul I

Scena I

COMEDIA TRAGEDIE ȘI TRAGEDIA COMEDIE

STILOUL: Cînd v-ați început cariera artistică?

N. CONST.: La 16 ani, elev de liceu fiind, am scris numeroase piese de teatru în versuri: Miorița, Ion Roată etc, care s-au jucat la serbările de sfîrșit de an ale școlii. Regretatul regizor Paul Gusty, vizionînd un spectacol școlar, m-a remarcat și m-a îndemnat să scriu teatru serios. M-am prezentat la el cu o dramă gen Strindberg, intitulată „Masca”. În timp ce-i făcea lectura, maestrul se prăpădea de ris și hohotele nu încetară decît la sfîrșit cînd regizorul Gusty se pronunță: „Bună comedie ai scris!” „Dar e o dramă și încă tragică!” am replicat eu. „Vezi tu, asta nu am observat! a răspuns maestrul Gusty. Noroc că mi-ai atras atenția!” Îndurerat de aprecierile maestrului, după un timp, m-am prezentat cu o nouă operă. De astă dată o comedie intitulată: „Elevul repetent”. „Bună dramă! s-a pronunțat maestrul după lectura ei. De ce le încurci? Intitulezi greșit piesele”. Nu m-am supărat pe maestrul Gusty căci el mi-a îndrumat pașii în teatru și m-a învățat cum să citesc o piesă și ce înseamnă un subtext.

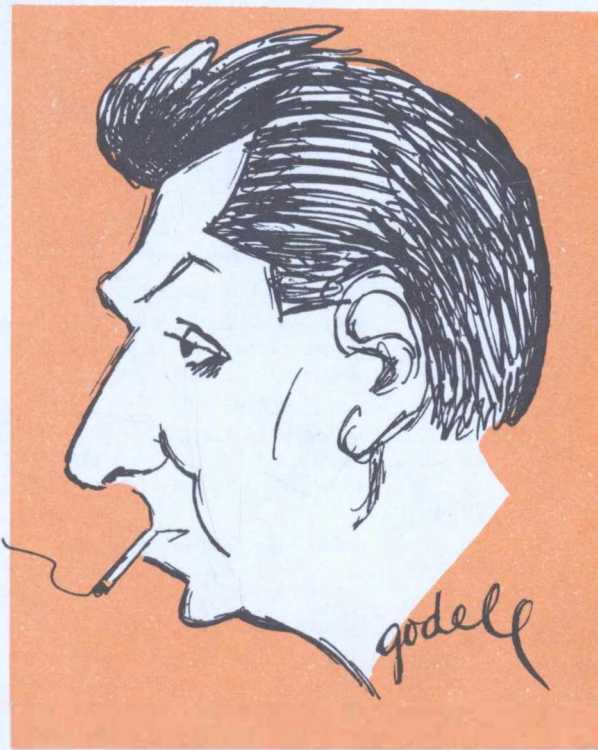
Scena II

SAMPANIE ȘI KEFIR

STILOUL: Ați scris 150 de reviste teatrale, vă aduceți amînte de prima dv. lucrare jucată?

N. CONST.: Aveam pe atunci 18 ani. Regele operetei Leonard a jucat în prima mea revistă serioasă alături de Timică, Groner, Nicu Kanner și Silvia Dumitrescu care și-a făcut atunci debutul. După succesul avut cu această revistă, eram în al nouălea cer cînd am fost chemat de șeful meu, directorul Băncii Chrissoveloni (în acea vreme eram funcționar de bancă). „Dumneata ai scris revista?” mă interpelă directorul băncii. „Eu!” am răspuns umflîndu-mă în pene. „Bine, atunci treci pe la casă să-ți încesezi preavizul și să predai scriptele șefului dumitale de birou. În banca noastră nu admitem oameni neserioși”. Și iată cum am îngroșat atunci armata șomerilor din capitală.

De vorbă cu NICUȘOR CONSTANTINESCU DESPRE TEATRU

STILOUL: Ceea ce evocați nu e deloc vesel. Vă rugăm treceți la alte amintiri mai optimiste ale începutului carierei dv. artistice.

N. CONST.: Împlinisem 19 ani, dar am ascuns că nu sint major regizorului Ion Aurel Maican, cînd am semnat împreună un contract înființînd o companie teatrală. Nepriceperea noastră organizatorică ne-a dus la o foame îndelungată dar, ne-am menținut zilnic existența exclusiv cu șampanie „Mott” și cu kefir. Aceste produse alimentare diametral opuse ne erau furnizate de firmele cărora le făceam reclamă pe cortina teatrului.

Interviurile „Urzicii”

Scena III

PATRIARHUL MIRON CRISTEA ȘI UN DERBEDEU STRECURAT ÎN REDACȚIE

STILOUL: Dar în gazetările cum ați debutat?

NIC. CONST.: Tot în acea perioadă am început să colaborez gratuit cu poeziile satirice la ziarul „Epoca” al lui Grigore Filipescu, care ducea o campanie de presă împotriva patriarhului Miron Cristea, dezvăluind viața amorală a acestui cap al Bisericii. Solicitat de directorul Filipescu am scris o parodie după Argezi din care mi-amintesc începutul:

*E trist călugărul Miron
Că i-a ieșit în lume zvon
Că prea s-a-mpărtașit zelos
Cu sînge dintr-al lui Hristos.*

În urma acestor versuri, localul redacției a fost devastat de organele siguranței și cenzura a oprit apariția „Epecii”. După cîteva zile, ziarul a reapărut și, spre surpriza și indignarea mea, în pagina întâia

era o precizare în care se arăta că un „derbedeu” s-a strecurat în redacție publicînd un pamflet fără știrea direcției.

Scena IV

TEATRUL ȘI BRÎNZA TELEMEA

STILOUL: Și ați revenit în teatru...

N. CONST.: Da. Cu banii unui comanditar, un restaurator din Buzău, am inaugurat o stagione la Teatrul Nou. Restauratorul, după fiecare spectacol făcea personal plata actorilor. „Dar tu ce învîrtești, pe scenă, că nu te-am zărit?” se adresă el unui ins pirpiriu care-și cerea insistent salariul. „Eu sint sufler!” replică acesta. „Și ce faci?” „Suflu rolul actorilor”. „Atunci să-ți plătească actorii, nu eu!” Și restauratorul întoarse spatele suflerului, care rămăsese tablou. Teatrul, cum era firesc, a dat faliment și restauratorul voia să se despăgubească cîutînd să vîndă decorurile, dar nu găsea cumpărător, ceea ce l-a făcut să exclame: „Pocită meserie și teatrul ăsta! Dacă la mine la restaurant brînză se strica și n-o cumpăra nimeni, o vîndeam la

urma urmei la armată și tot luam bani buni pe ea, dar cu decorurile ce să fac?”

STILOUL: Care va să zică, restauratorul a văzut că în materie de teatru nu face nici o brînză și s-a retras.

N. CONST.: Eu însă credeam în menirea teatrului. Și, deși eram autor fără ban chior în buzunar, cu patru covrigi pe masă, împreună cu Nicu Kanner am scris revistele „Să nu te superi că te-njur!” „Ca la mama acasă!” și „Hai de-a dura”. În aceste reviste am criticat întotdeauna partidele de la putere și atunci ne lăudau ziarele de opoziție. Am început să satirizăm și opoziția arătînd că partidele guvernamentale, cit și cele de opoziție sint o apă și un pămînt. În consecință, partidele s-au coalizat împotriva revistei și Teatrul „Elita” unde se juca era deseori înconjurat de cordoane de poliști care opreau spectacolul.

Actul II

Scena I

REVISTELE DE LA TEATRUL CĂRĂBUȘ

N. CONST.: La 23 de ani am ajuns autor de revistă-vedetă. Minunatul om de teatru care a fost Constantin Tănase m-a chemat, m-a angajat și m-a luat cu el în străinătate pentru a cunoaște teatrele muzicale din Budapesta, Viena, Paris și Londra.

STILOUL: Ce ne spuneți despre colaborearea dumneavoastră la teatrul lui Tănase?

N. CONST.: Prin 1930 am scris pentru Tănase revistele „Bravo Cărbuș” împreună cu N. Vlădoianu. Prezentatorul era N. Stroe. Tănase stîrnea cascade de ris cînd apărea în travesti în Rio-Rita. Apoi împreună cu Vlădoianu, am deschis Teatrul de reviste „Alhambra”. Cu toate acestea, nu am părăsit colaborarea cu Tănase, scriînd printre alte reviste și „Cărbușul cîntă”. Tănase obținea un mare succes cu cupletul „Nu te lăsa!”. Cu intonația lui inimitabilă, el protesta împotriva stărilor de lucru din acea vreme...

*Mă, eu sint de-acord cu tine
C-așa cum e nu prea e bine,
Că părălute-s cam puține*

STANTINESCU

STRADĂ ȘI UMOR

Impozitele lanț se ține
Că curba-și ia, pardon când vine,
Chiar și izmana de pe tine.
Dar tu, mă, chiar fără de ea
Nu te lăsa! Nu te lăsa!

La Teatrul „Alhambra” a început fecunda noastră colaborare cu talentatul Ion Vasilescu și primele mari succese de muzică originală românească: „Azi noapte te-am visat”, „Suflet candriu de papugiu”, „Vrei să ne-nținem simbătă seară”, „Glasul roților de tren” etc. Tot la „Alhambra” și-au făcut debutul Stroe și Vasilache, Nicolaide, Florica Demion, Agnia Bogoslava, Groner, Aurel Munteanu, Oleg Danovschi și alții. Revistele scrise de noi aveau un caracter de critică socială. Luam poziție împotriva războiului, a regimului odios din închisori, a hoțiilor politice, a fraudelor etc. A avut mare popularitate cupletul „Vin și Hunii și Goții și Maniu cu nepoții... Furau întreaga Românie, de rămăneam fără Geografie”

STILOUL: Ați avut o activitate foarte intensă. Ne-ar interesa puțină statistică.
N.CONST.: Am la activ 150 de reviste scrise, 16 piese de teatru jucate la Teatrul Național, Teatrul Ventura, Teatrul Comedia etc. și 25 de comedii muzicale și operete. O recentă mare satisfacție am avut-o cu opereta „Lysistrata”, care s-a jucat cu succes la toate teatrele muzicale din țară, iar peste hotare în R.P.Bulgaria și în U.R.S.S. pe scenele din Moscova, Leningrad și Odesa.

Scena II

NICUȘOR CONSTANTINESCU NU ȘTIE CUM SE SCRIE O REVISTĂ

STILOUL: Ați pomenit și despre unele păcate din tinerețe, interviuri luate oamenilor de artă publicate în presa teatrală.

N.CONST.: Împreună cu prietenul meu Tudorică Mușatescu am inițiat o serie de interviuri intitulate „Cu... Cutare despre el și despre alții”, în care cel interviuevat se pomenea cu o viață romanțată creată în birou mult mai agrementată și palpatantă decît cea din realitate.

CREIONUL ASCUȚIT: Și ne sugerați și nouă același procedeu în interviul nostru?

N.CONST.: Doamne ferește! Astea sînt păcatele mele de tinerețe. Poleirea realității nu mai are azi căutare, mai ales în paginile „Urzicii”

STILOUL: Să revenim la revista teatrală de azi.

N.CONST.: Într-un program recent al Teatrului de revistă, o serie de tovarăși scriitori-umoriști explică savant și documentat ce înseamnă o revistă. Ei, dacă știu de ce nu pun în practică? Eu mărturisesc că, deși am scris 150 de reviste nu știu cum se scrie, nu am o formulă. La fiecare revistă debutez.

STILOUL: Cum ar trebui să fie revista?

N.CONST.: În primul rînd bună.

Scena III

UMORIȘTII SÎNT GROZAVI

STILOUL: Despre umoriști ce ne mai spuneți?

N.CONST.: Numai lucruri bune.

CREIONUL ASCUȚIT (care începuse să schițeze chipul lui Nicușor Constantinescu): Despre caricatură ce părere aveți?

N.CONST.: Un caricaturist care se mulțumește să prindă numai conturul nasului și nu pătrunde esența psihică a persoanei desenate, nu e caricaturist, ci un simplu fotograf grafic.

CREIONUL ASCUȚIT (tusește încurcat de i se rupe vîrfurile de grafit): Hm, hm, cam așa e! Să vă mai încerc o schiță...

EPILOG

STILOUL: Proiecte de viitor?

N.CONST.: Aș dori să regizez numai piese originale. Desigur, operete sau reviste. Ca autor, am zeci de proiecte în pregătire. Cîte voi duce la capăt, se va vedea.

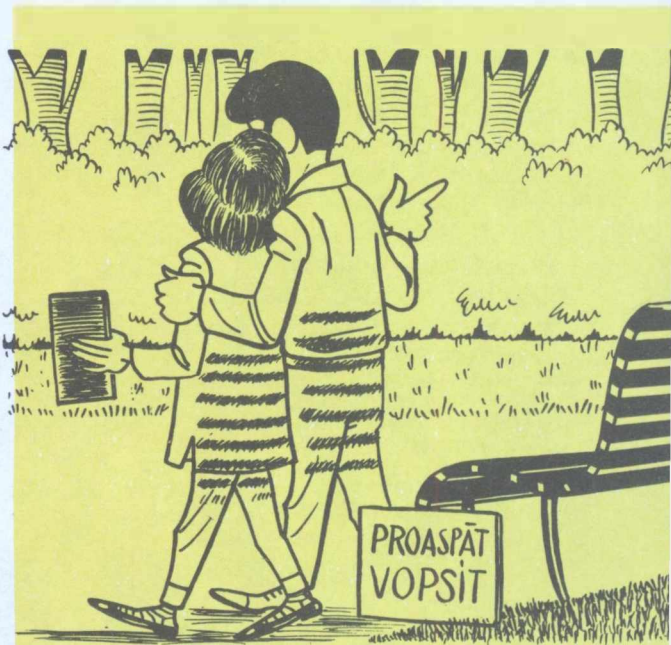
STILOUL ȘI CREIONUL: Ca încheiere, înainte de a se lăsa cortina, aveți vreo dorință?

N.CONST.: Da. Să nu publicați din convorbire părerile mele despre umor și umoriști. Nu vreau să intru în gura lor.

— Prin față numai bătrîni și mame cu copii!
— Nu zău! Poate vrei să vin cu mama...

AMOR, AMOR...

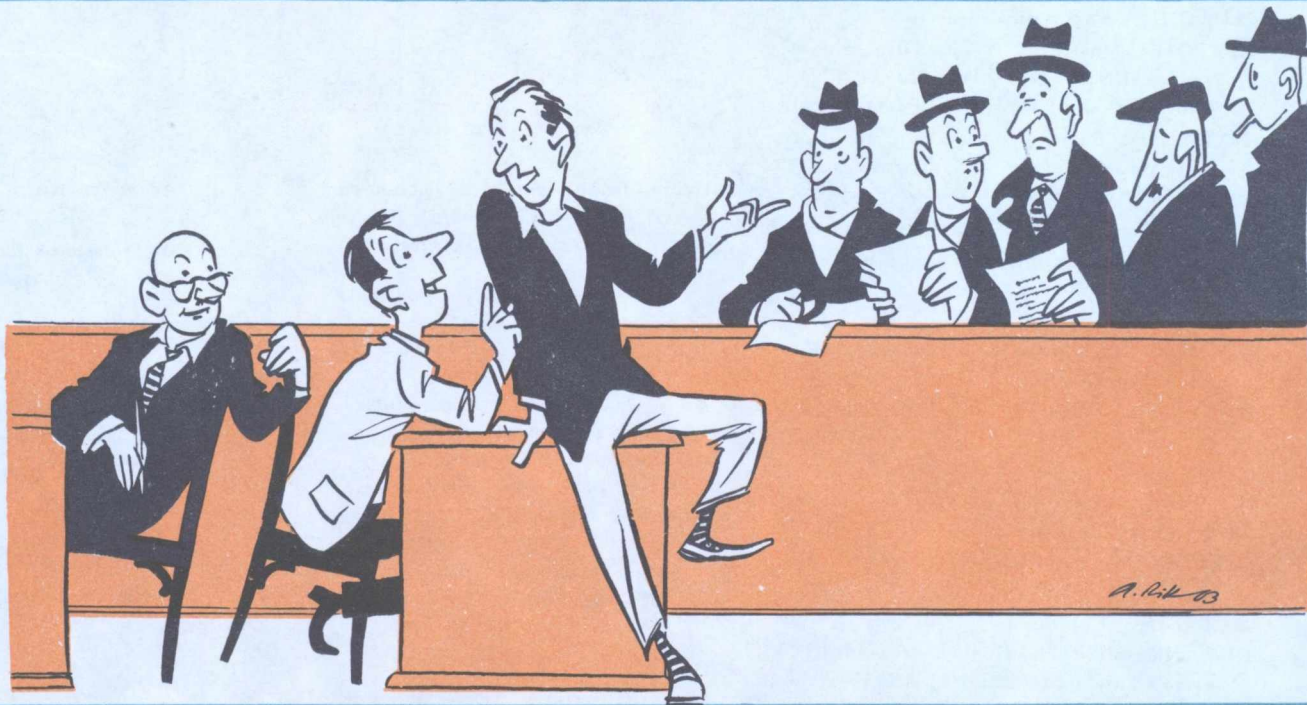

— Vai, această zi va lăsa urme de neșters în inimile noastre.

Desene de FRED GHENĂDESCU

— Aa! Să vă spun una mai grozavă...

— Stai, ce-ar fi să-i chemăm și pe dumnealor, că... tot stau de pomână?...

Desen de
RIK AUERBACH

ILUSTRATE

La un birou stă Matache și lucrează. Pe birou, un telefon. (telefonul sună)

MATACHE: Alo! Da, eu!... Ooo, să trăiești, Fanache! Te-ai făcut bine?... Bravo!... Eu am venit alaltăieri din concediu. Măine vii și tu la serviciu?... Ei, da, sigur!... Cum?... Dacă am trimis ilustrate? Nu, n-am trimis la nimeni! Tu ai trimis la toți?... Zău?... De ce am făcut rău?... Nu, nici lui Cimpoiu!... Și ce dacă-i șef de serviciu?... Asta atîrnă la primă?... Aha, înțeleg... Da, sigur că ești deștept! Eu nu i-am trimis!... De ce m-am ars, mă?... Aoleu!... Ei, acuma, gata! Nu i-am trimis și gata... Bine, te aștept măine! Noroc! (închide și lucrează mai departe).

CIMPOIU: (intră în control) Ooo, bine ai venit, tovarășe! Cum a fost în concediu?

MATACHE: (se ridică) Bine v-am găsit, tovarășe Cimpoiu! (își dau mâna).

CIMPOIU: Stai, stai jos! Colegul dumitale Fanache nu s-a întors?

MATACHE: Nu... el, măine...

CIMPOIU: Bun element!.. Simpatice băiat Fanache!

MATACHE: Da, băiat bun!

CIMPOIU: Ei, dacă ar fi toți ca el!... Dar ce să-i faci?... Asta nu se poate!...

MATACHE: Imposibil!

CIMPOIU: Chiar imposibil nu e! Dar, în sfîrșit! Dumneata unde ai fost?

MATACHE: Eu, dacă-mi permiteți, la munte!

CIMPOIU: Frumos la munte!

MATACHE: Grozav!

CIMPOIU: Ai acolo ce vrei! Soare, aer curat, excursii..

MATACHE: Da, soare, aer curat, excursii...

CIMPOIU: Și ilustrate...

MATACHE: Și ilus... adică, sigur... vă rog?

CIMPOIU: Zic, și ilustrate!

MATACHE: Cum adică, ilustrate?

CIMPOIU: Ilustrate! Vedere din Sinaia! Vedere din Predeal! Din Bușteni! Din Timișul de Jos! De Sus! Nu le-ai văzut?

MATACHE: Păi, eu dacă eram acolo, ce mai aveam nevoie de ilustrate?

CIMPOIU: Măcar așa, ca amintire!

MATACHE: Păi nu, că la anul mă duc iar!

CIMPOIU: Nu amintire pentru dumneata, amintire pentru alții!

MATACHE: Dar ce, alții nu se duc?

CIMPOIU: Dumneata te prefaci sau chiar nu pricepi?

MATACHE: Pricep, tovarășe Cimpoiu, dar eu tot trimestrul muncesc! Dacă merit iau, dacă nu merit nu iau!

CIMPOIU: Ce să iei?

MATACHE: Ilustrate!

CIMPOIU: Ce tot vorbești? Ce fel de ilustrate?

MATACHE: Colorate!

CIMPOIU: Cred că ai stat prea mult la soare și ai făcut insolamție! Ah, Fanache, ce băiat e asta! Ce caracter! (scoate din

buzunarul de la piept mai multe ilustrate și le pune pe masă) Ia uită-te la el!

MATACHE: (se uită) Asta nu e el, asta e Ceahlău!...

CIMPOIU: Nu mă scoate din sărite! Uită-te la el ce caracter!

MATACHE: Ceahlău!

CIMPOIU: Nu Ceahlău! Fanache! Poftim! Mi-a trimis de peste tot! Vedere de pe Ceahlău! Uite aici! Sinaia! Predeal! Bușteni! Bicăz! Rarău! Vatra Dornei!

Ah, Fanache! Ei, dacă ar fi toți ca el!

MATACHE: Da, săracul, dar a avut ghinion!

CIMPOIU: Cum ghinion?

MATACHE: În concediul ăsta!

CIMPOIU: Ce-a pățit, frate?

MATACHE: A doua zi după ce a luat concediu, și-a scrintit un picior!

CIMPOIU: Un picior?

MATACHE: Da, rău de tot!

CIMPOIU: Săracul! Și ce-a făcut?

MATACHE: Păi n-a mai plecat nicăieri! A trebuit să se interneze la spital! Tot concediul, săracul, și l-a petrecut la spital!

CIMPOIU: Cuuun?

MATACHE: Fiți liniștit, că s-a făcut bine! Mă-a dat chiar acum telefon de la spital! Măine vine!

CIMPOIU: Măine vine? Lasă că-i arăt eu dacă vine!

MATACHE: De ce, tovarășe Cimpoiu? El n-a vrut să vă facă supărări!

CIMPOIU: Supărări? Păi, știi ce-mi scrie Fanache al dumitale? Ia uite aici: Sinaia. Mii de salutări. Îmi pare rău că nu sinteți cu mine! Bușteni: Mi-e dor de dv. Păcat că nu vă am alături! Vatra Dornei: Aici e de dumneavoastră! La anul să vă duceți neapărat! Poftim! Și unde spuneai că a stat?

MATACHE: Spitalul de adulți nr. 2!

SADI RUDEANU

Desen de V. CRIVĂȚ

— Nu știu ce are mașina aceasta că se strică mereu!
— Probabil un... mecanic neglijent!

Dialog cu o frunză

Cu-o frunză smulsă de pe-un ram ieri, toamna mi-a bătut în geam:

— Ce faci poete? m-a-ntrăbat.

— Ssst! Liniște!

— Ești inspirat?

— Da! Scriu!...

— Observ, dar ce anume?

Despre conserve?

— Fără glume!

— Sosirea mea nu te îmbie

Ca să-mi dedici o elegie?

— Ah, încetează... pierd ideea...

— Sint curioasă...

— Vorba ceea,

Ești doar de genul feminin...

— E veche gluma!

— Te previn

Că nu am chef să mai discut...

— Ce scrii?

— O iei de la-nceput

Și m-agasezi...

— Fii calm, te rog!

Scrii despre-o temă mai „en vogue“?

De pildă despre turburel?...

— Uf!

— Sau magiun!...

— Ba nici de fel!

— Atuncea despre... bulion?...

Sau despre mărfuri de sezon?...

— Nu nici prin cap nu mi-a trecut!

— Atunci ce scrii?

— Mă dau bătut,

Că-mi turburi altfel toată seara...

Scriu un poem...

— Cu...?

— Primăvara!

ION RUȘ

JUMĂTATE LEU

— Al dumneavoastră e cîinele?
— Pardon?

— Întreb dacă animalul e al dumneavoastră.

— Aveți impresia că acest pudel e ceea ce numim obișnuit un cîine?

— N-am nici o impresie. Nu e voie cu cîini în troleibuz.

— Observați că micuțul e înfășat, nu?

— Ei, și?

— Și că-l duc în brațe; nu?

— Tovarășe, nu mai discutați, puteți să-l duceți și pe cap, n-are voie în mașină și gata. De ce nu vreți să înțelegeți?

— Bine. Așa sînt dispozițiile noi, trebuie să ne înclinăm... Insist însă să-mi motivați pentru ce v-ați interesat dacă e al meu?

— Așa... să știu cui să-i atrag atenția.

— Va să zică, deși ați văzut distinct că-l țin în brațe, ați încercat să insinuați că n-ar fi al meu. Că, adică, l-aș fi furat, nu?

— Eu atîta v-am spus: nu-i voie...

— Am luat act. De altfel, în paranteză fie spus, mă pregăteam să-i scot bilet. Deoarece eu nu-l consider cîine. Pentru mine e un suflet. Știți dumneavoastră ce face seara, înainte de culcare?

— Treaba lui. Eu bilet pentru cîine nu dau și vă rog, încă o dată, cit se poate de frumos, să eboriți, altfel opresc troleibuzul.

— Și eu pretind că dumneavoastră n-aveți dreptate... Poftim, acced și la o dezbatere publică: să întrebăm și pe alții. Par exemplu: cu un coș în brațe, pot călători în acest vehicul?

— Ce-are de aface...

— Nu, nu, vă văd o duduie inteligentă și de aceea vreau să mă lămuririți: pot să transport un coș?

— Dacă-i curat și de dimensiuni potrivite...

— Bun. Și dacă în coș am — cum ziceați dumneavoastră — un cîine ca acesta, îmi interziceți accesul?

— Nu-i voie cu animale...

— Vă rog să nu vă împărtașiți de chestiune: presupunînd că acel coș e acoperit; ei bine, veți controla obiectul pentru a-i stabili conținutul? Vă arogați acest drept?

— Noi nu controlăm bagajele călătorilor.

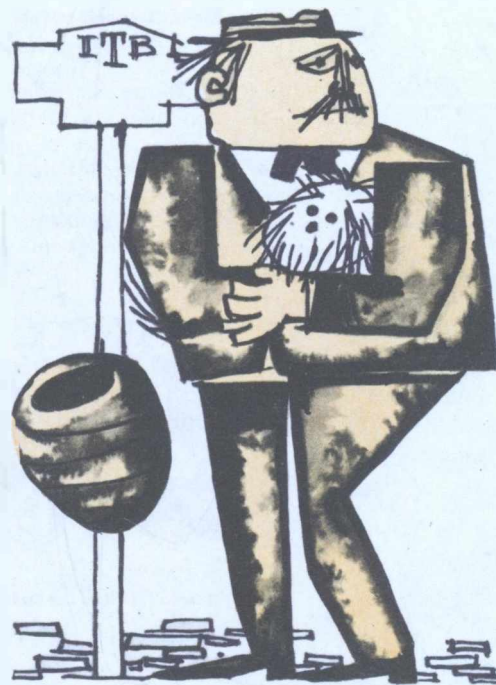
— Evident. Atunci cum veți ști ce duc înăuntru?

Logic: nu veți ști. Vedeți? Ori dacă eu, pentru că e vară și e cald, am grijă de această micuță vietate și din *umanitarism* n-o pun într-un coș, n-o asfixiez printr-un capac, dacă eu — zic — fac toate acestea, greșesc?

— Nu înțeleg ce tot vorbiți. Vă rog pentru ultima oară să vă dați jos.

— Bine. Eu v-am furnizat un silogism perfect. Micky v-a privit cit a putut de blind... Ne t'inquiete pas, mon petit, on s'arrangera tout de suite... Observați că-i lăcrămează ochii?

— Așa o fi felul lui.

— Îmi pare rău că vă pronunțați sarcastic. M-ați dezolat într-atît încît m-ați decis definitiv să mă supun draconicului regulament. N-am voie cu dînsul? Cobor... Viens, toi, il n'y a pas de place dans ce monde pour nous deux...sois tranquille, ne t'inquiète pas, je t'en prie... Stimate conducător, deschide ușa să ne dăm jos. Am fost somați.

— Nu se poate, nene.

— De ce? Doar e stație!

— Este, dar mai întii trebuie să plătești biletul. De la Rosetti pînă la Școala Iancului — 40 de bani. Cățelul e gratis.

— Protestez. Mi s-a atras atenția să cobor și mă execut.

— Cunoaștem. Fata e nouă, de aceea ai reușit s-o duci cu vorba pînă unde ți-a fost destinația...

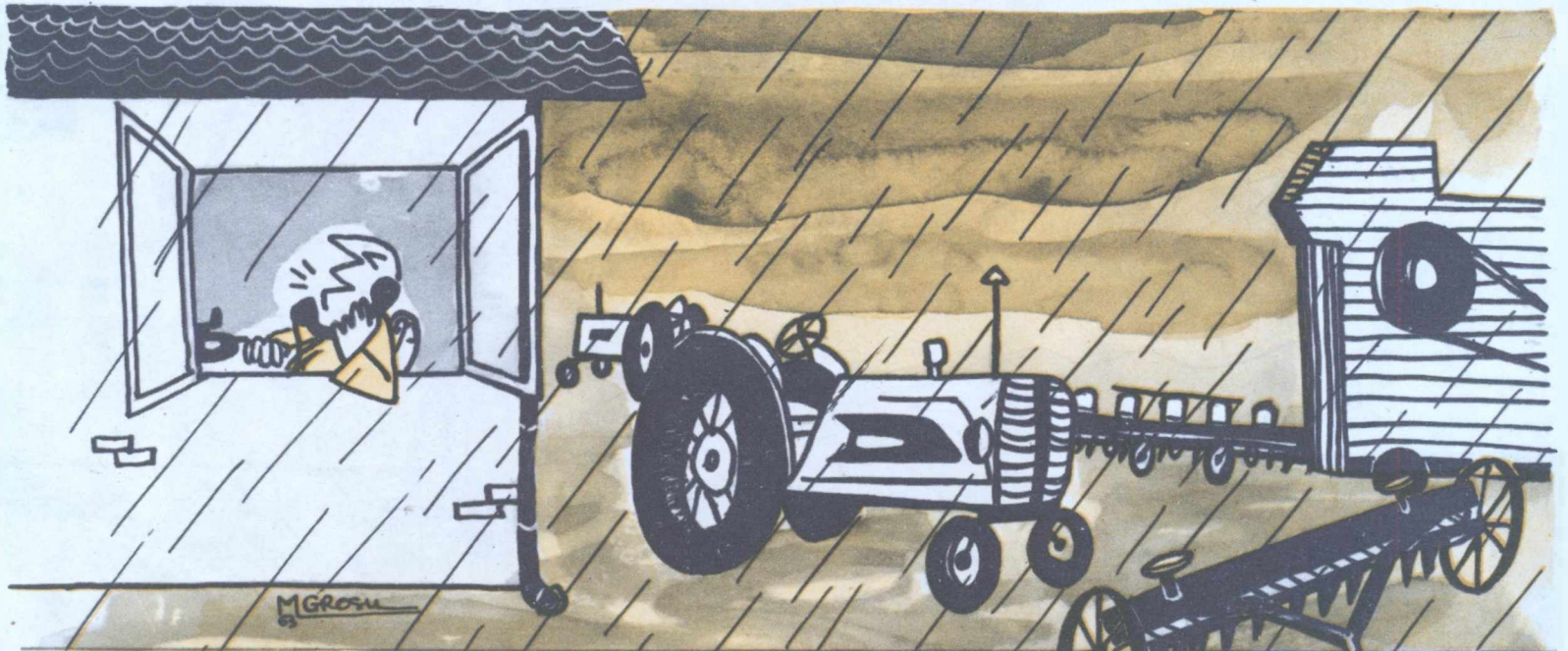
— Domnule, eu...

— Hai, hai... Ai mai făcut dumneata figura cu cățelul și cu discuția...

— Poftim? Pardon?

— Te cunosc, nene. Zău te cunosc. Și dacă nici de data asta nu plătești patruzeci de bani, pe onoarea dumitale — că a mea face mai mult — rămîn în stație pînă la noapte... Ei, vezi că te-ai executat?... Așa... Acum, poftim, coboară. Liber... Iar tu, Lenuțo, fii mai puțin antinevralgică cu durerile astea de cap... Șoseaua Mihai Bravu. Grăbiți urcarea, vă rog, că-s în întîrziere...

Nu întotdeauna se iau măsuri pentru adăpostirea din timp a utilajelor și mașinilor agricole, după terminarea lucrărilor pe cîmp.

Desen de GROSU MIHAI

— Sigur că sînt la adăpost!

ȘTIRI ULTRA- SCURTE

Dictatorul Salazar a declarat că intenționează să construiască anul acesta în Portugalia câteva noi localuri de școală.

...În care, probabil, va muta câteva regimente.

★

Adenauer a primit aprobarea guvernului italian să facă în Sardinia experiențe cu „aparatură meteorologică”. Se pare că principalele aparate vor fi obuze barometrice și bombe meteorologice...

★

Autoritățile din Vietnamul de Sud au interzis circulația pe străzi în cursul nopții, ca să nu fie oamenii expuși vreunui pericol, noaptea, pe stradă. Să fie expuși numai acasă!

★

Autoritățile din Grecia nu sînt de acord că situația țaranilor din țară este așa de grea, încît la iarnă își vor vinde și hainele de pe ei. Cum să-și vîndă hainele, cînd le-au... vîndut iarna trecută?!

ȘTIRI ULTRA- SCURTE

La Bonn s-a înființat o societate originală: „Asociația oamenilor săraci, care au tot ce le trebuie”. Ce e drept, pentru început s-au înscris puțini membri: probabil ceilalți oameni săraci care au tot ce le trebuie, n-au cu ce să plătească taxa de înscriere.

★

Ziarele pariziene semnaleză că Franța ocupă în prezent primul loc din lume în ce privește creșterea ritmului... scumpetei. Și cînd te gîndești că în fond mai sînt și alte țări în Piața Comună!

★

Ministrul de justiție al Japoniei a declarat că într-un an au fost comise în țară 162.941 delictelor de către minori. În fața unei asemenea statistici — a arătat ministrul — trebuie luate măsuri. Probabil, vrea să ia măsuri ca să nu se mai facă statistici...

ȘTIRI ULTRA- SCURTE

Fel de fel toate la fel

„Spaima femeilor rușinoase“

„Spaima femeilor rușinoase” — această poreclă a cîștigat-o tînărul Norris Leeds din Miami, care și-a găsit o indeletnicire puțin obișnuită: în fiecare seară se dezbracă gol-pușcă, urcă pe bicicletă și pornește pe strada principală a orașului. Timp de doi ani, nici un sergent de stradă nu s-a legat de el: omul respectă legile ... circulației. Se vede că pe strada principală au voie să umble și nebunii, și nudiștii. Numai negrii n-au voie!

Turbații nu trebuie perturbați

Vechii SS-iști din Anvers s-au înhăit — rectificăm, s-au organizat într-o asociație „nouă”, botezată „Bruderschaft 28-27”. La inaugurare, s-a dezlănțuit o ședință turbată, cu strigăte și cîntece fasciste, de s-a adunat lumea. Lumea nu putea să rabde una ca asta. S-au adunat și polițiștii. Nici polițiștii nu puteau să rabde una ca asta: numaidecît au risipit pe cei care se adunaseră să protesteze, pentru că amatorii de Bruderschaft, oricît ar fi ei de turbați, nu trebuie perturbați. Abia după ce s-a terminat

„ședința”, au intrat și polițiștii în local. Pentru ce, nu știm. Poate, ca să se înscrie și ei în „Bruderschaft”...

Oglinda fermecată

O mare invenție s-a abătut de curînd asupra Republicii sud-africane: s-a inventat o oglindă prin care poți vedea ce se întîmplă în casa vecină, fără să fii văzut. Autoritățile au de gînd să cumpere invenția: tare vor să știe ce se întîmplă în casele oamenilor simpli, atunci cînd aceștia sînt „între ei”. De ce vor să știe? Pentru că autorităților nu le place cînd oamenii simpli sînt între ei. Preferă să fie între jandarmi...

Plătește, dacă vrei să te... naști!

Directorul maternității din Porto Alegre (Brazilia) are un principiu: nu-nghite să fie tras pe sfoară. De aceea, cînd a auzit că una din femeile internate n-are bani să plătească moșitul, s-a făcut foc. Dar cînd s-a făcut foc, era prea tirziu: femeia născuse. Acum totul era pierdut. Ba nu chiar totul: cîntă-rind situația, directorul a hotărît ca femeia să fie evacuată, iar copilul neachitat să fie... confiscat. Știrea apărută în ziarul „Libération” relatează că directorul va restitui femeii copilul în cazul cînd aceasta va face totuși rost de parale. În caz contrar, copilul rămîne la spital. Poate o să-l alăpteze... directorul!

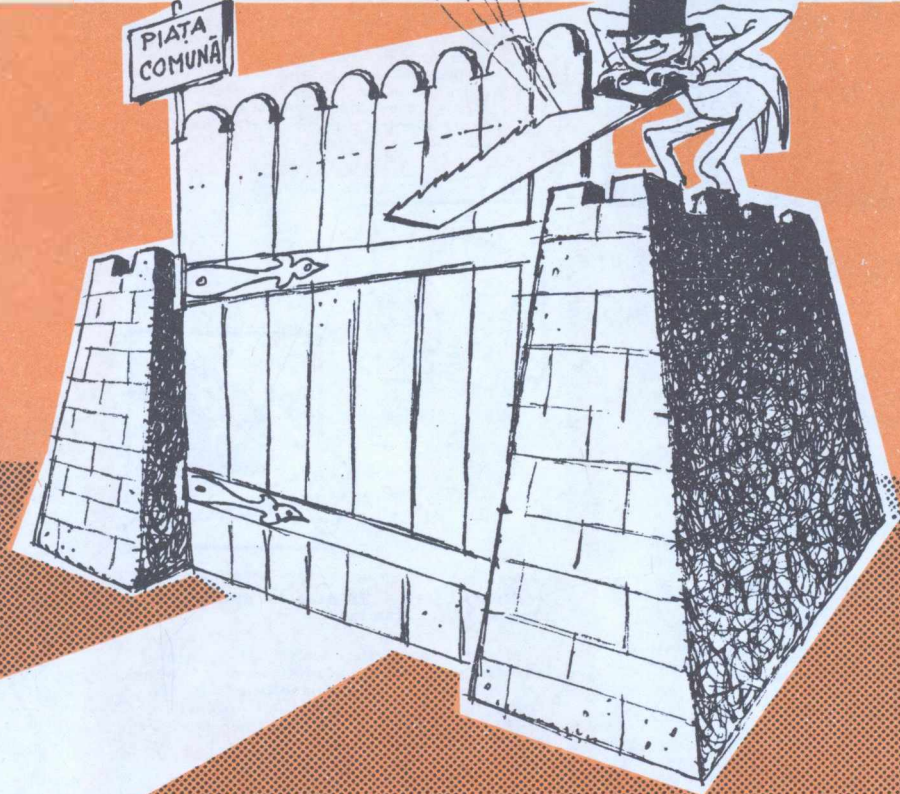

În Republica Sud-africană, negrilor le este interzis să călătorească cu mașini conduse de albi.

— Excepția confirmă regula...!

Reducerea cu 10% a taxelor vamale se dovedește a fi cu totul insuficientă pentru pătrunderea puilor de găină din S.U.A. în țările Pieței comune.

Vivat taurii în slujba poliției!

Ziarul „Drapeau Rouge” relatează greaua încercare la care a fost pusă într-o zi poliția din Gadsen (Alabama-S.U.A.): trebuia să împărție niște negri și n-avea la îndemână buteliile cu gaze lacrimogene. Ce-i de

ut? O idee: dacă n-avem gaze, poate descurcăm cu... tauri! Taurii comunali

— Poffiți, poffiți, intrați!...

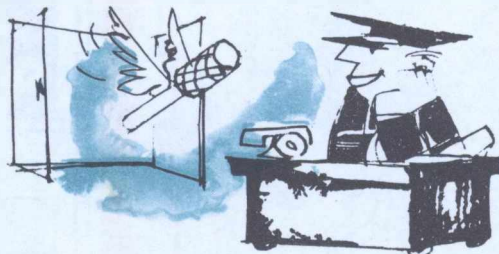
Desen de EUGEN TARU

au fost mînați spre manifestații negri. Lup-tînd cot la cot cu polițiștii, taurii au împărțiat pe manifestați. De atunci negrii nu mai au voie să circule în grupuri prin oraș. Ca să circuli, trebuie să fii ori alb, ori polițist. Sau, cel puțin ... taur.

Serate piperate

Nu-i un secret că la seratele de gală vine numai lume bună cu buzunarul plin! Dar există serate la care vine numai lume extrabună, cu buzunarul extraplîn. Ca să zic așa, crema cremelor. Ziarul „Libération” ne informează că la una din seratele de gală care a avut loc la Paris s-a plătit biletul de intrare cu... 70 000 franci. Organizatorii acestei petreceri arată totdeauna că asemenea cheltuieli nu privează pe nimeni de nimic, întrucît cei care le fac au tot ce le trebuie.

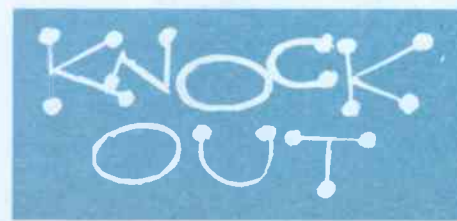
Păi, nu-i privează pe ei. Îi privează pe cei ce n-au.

Simpatie cu schije

La „Casa Africană” din Bruxelles a căzut „întîmplător” pe fereastră o ... grenadă. N-a căzut pe fereastră, afară. A căzut pe fereastră, înăuntru. După ce a cercetat cazul, poliția a declarat că grenada este de tipul celor inofensive. Este interesant de știut care ar fi fost concluzia poliției, dacă grenada, în loc să intre pe fereastra „Casei Africane”, ar fi căzut pe fereastra poliției?

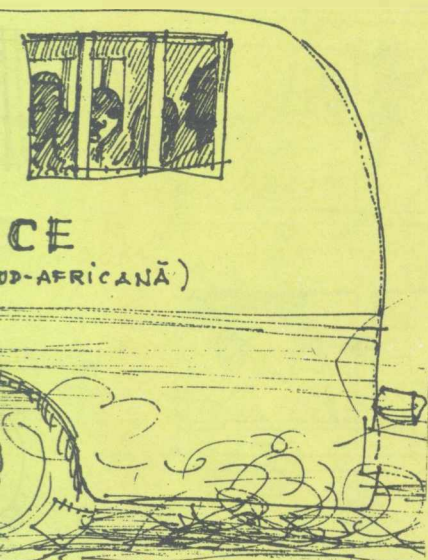
Ptg.

— E prea exagerat tapajul
În chestiunea cu șomajul!
Deoarece la noi, poate lucra
Oricare cetățean, numai să vrea.
Așa vorbea trustmanul Max Hudson
La un pahar de gin, într-un salon,
Iar gazetarii — spuse — ce ridicol,
Habar n-au cum să scrie un articol
Spre a se lămuri problema asta,
Degeaba! Nu sînt informați și basta!
Și ca să tempereze-acest tapaj,
Plecă să facă singur un sondaj,
Luînd cu dînsul un magnetofon,
Un carnețel și whisky cu sifon.
Pe drum, cînd conducea foarte vioi
Mașina lui, un „Lincoln-62”,
Simțindu-și calitatea de reporter
Oprî pe undeva-ntr-un cartier
Și alegînd un om la întîmplare
Il acostă zîmbindu-i cu candoare:
— Întîi să mă prezint, sînt Max Hudson!
— Vai, cine nu vă știe-n Washington!
— Și-acum vreau să-mi răspunzi cinstit ceva:
E-adevărat că nu ai ce lucra?
— Vai, domnule, minciuna e sfruntată,
Eu nu pot spune asta niciodată.
— Atunci, zîmbi amabil Max Hudson,
(Și dădu drumul la magnetofon)
Și zici că ai de lucru, nu-i așa?
— Nici nu pot să mă plîng de-așa ceva!
— Mă bucură grozav, îmi pare bine,
Ia spune, ai lucra și pentru mine?
— E lucrul ce-l doresc mai mult pe lume,
Și noaptea aș veni. V-o jur! Anume!
Și nu m-aș odihni un ceas măcar.
— Dar ce faci dumneata?
— Eu? Sînt gospodar!

CIUPI RĂDULESCU

Desen de CIK DAMADIAN

"CE-AM VĂZUT ȘI CE-AM AFLAT" (Raidul nostru ilustrat)

Desene de V. VASILIU

In str. Alex. Sahia nr. 1-3, lucrările de reparații la terasele blocului au fost începute de I.R.C.R. 1 Mai în cursul verii anului 1962 și ulterior abandonate.

BLOCUL: — Ce-ți mai pasă bade acum, Ți-ai luat tralata și-ai plecat la drum...

In str. Teșăna nr. 13, Grupul „1” I.R.C.R. 16 Februarie (meșteri de șantier Ciortan Nic.) a executat lucrări de proastă calitate la pardoselile turnate în beton, iar zugrăvelile sînt pătate.

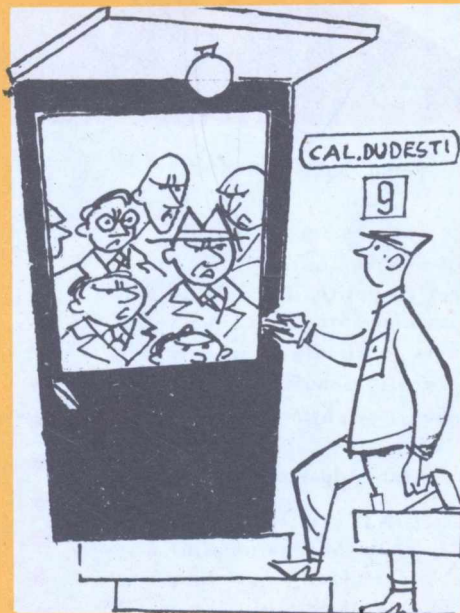
— Poffim, zugrăveala e pătată!
— Nu-i nimic! Ține loc de... tablouri...

La șantierul I.R.C.R. Grivița Roșie din str. Dej nr. 11 B., în luna mai s-a început o lucrare de instalație electrică, dar timp de peste 60 de zile nici un lucrător n-a mai cădeat pe la șantier spre a termina lucrarea. Din această cauză nu se putea depune dosarul lucrării la I.R.E.B., locatarii folosind lămpi de gaz.

DOSARUL: — „In această problemă te rog să faci... lumină”.

Maistrul de șantier Ioniță, de la grupul III I.R.C.R. Tudor Vladimirescu, a executat reparațiile necesare imobilului din Cal. Ducești nr. 9 în așa chip încît comisia de recepție a fost nevoită să respingă lucrarea de șapte ori.

— Dați-mi drumul. Eu sînt alt meșter, nu... Ioniță.

După reparațiile executate de I.R.C.R. 1 Mai în str. Luncușoarei nr. 9, burlanul a căzut, învelitoarea perimite infiltrări, iar cazanul din baia locatarului Jean Alu-nastu curge încontinuu.

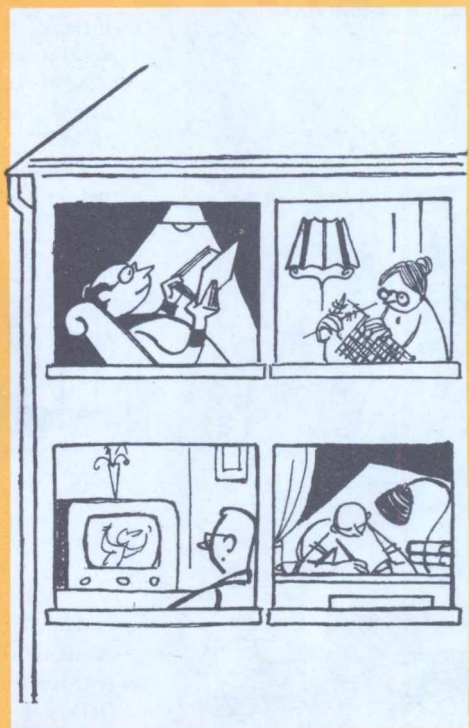
— Sigur am ajuns în str. Luncușoarei 9.
— De unde știi, meșterei!
— Păi aici am făcut eu... reparații!

Reparațiile făcute de I.R.C.R. imobilului din strada Partizanilor nr. 58 — 60, Grivița Roșie, au fost executate în bune condițiuni și într-un timp foarte scurt.

— Am venit, am văzut, am... reparat!!!

La imobilul din str. Berzei nr. 15 — 17, I.R.C.R. 16 Februarie a executat lucrări de înlocuire a înveltoarei imobilului, cît și alte reparații, astfel încît toți locatarii sînt mulțumiți.

„CASA MULT VISATĂ”.

Șah mat

L A . . . M E C A N I C Ă

Fiecare om are în viață o pasiune. De pildă, vărul Georgică e pasionat după mărci poștale, cumnatul Mitică după muzică și magnetofon, iar subsemnatul după șah. Pasiunea asta am contractat-o astă-vară la Amara, la băi, unde m-am dus cu boala șalelor și m-am întors cu boala șahului. Dar boala ca asta mai rar. Nici tu doctori, nici tu policlinică, nici tu dureri. O singură dată am avut dureri de cap, când am pierdut nebunul gratis, dar am intrat în pat și mi-a trecut.

Nu vă mai spun că boala asta pentru șah a făcut din mine alt om. La cap, bineînțeles, deoarece pasiunea e total cerebrală. De o vreme, mă simt chiar mult mai inteligent, ca dovadă că nu m-a mai recunoscut nici soacră-mea cu care am vorbit la telefon interurban 09, cu taxă inversă și care a terminat convorbirea cu celebra replică „de ești tu acela, nu-ți sint soacră eu!”

Ba chiar nevastă-mea, grijulie că vin ploile, mi-a dat pălăria la largit. Că așa-i la șah, gindești mult. Și e știut că „funcția creează organul”, adică îl dezvoltă. Noroc că prețul pălăriilor nu crește proporțional cu mărimea capului.

Cum am puțin timp liber, mă pun pe gândit. Adică joc. Am o mulțime de parteneri, în special pe Nae, tovarășul meu de mașină din secție, care este o minte ageră. Probabil, fiindcă are la joc scelpiri, nu-l pot face mat. Dar îi vin eu de hac, mai ales că la mașină eu sint șef și el ajutor. În secție, ca meșter de întreținere îl avem pe Nae Piuliță, care și el e amator de șah.

Meșter mare Piuliță asta. Într-o zi, pe la 10, sare transmisia la mașină.

— Bine, meștere, zic, spuneai că ai revizuit mașina, că ai pus-o la punct!

— Răbdare, pușorilor, face Piuliță. În zece minute se remediază.

Și în zece minute nu mai recunoșteam mașina. Pinioane, buce, roți dințate, angrenaje, toate erau înșirate pe jos prin secție, ca la expoziție. Și în mijlocul acestor reminiscențe mecanice din biata noastră mașină, trona nea Piuliță, plin de ulei până în albul ochilor.

— Ce-ai făcut, meștere? ne minunam noi.

— Ehei, pușorilor — se scarpină necăjit Piuliță la ceafă — un doctor bun nu elimină numai efectul, ci remediază și cauza!

— Bravo, doctore! facem noi. Dacă o ții așa cu consultul s-a dus dracului graficul pe săptămîna asta.

— Stați, bre, nu mă luați repede, că graba strică... ambreiajul. Termin eu mașina. Până atunci faceți și voi o partidă de șah!

— Cum, nea Piuliță, să jucăm șah în timpul producției? Și cu graficul ce facem?

— Dar dacă stați și vă holbați la mine, ce faceți? Iată, v-am dat răgaz, pină dreg utilajul, folosiți-l. La spuneți-mi, deschiderea siciliană o știți?

— O știm. Dar nu știm ce faci dumneata cu deschiderea ventilului la mașină.

— Ha, ha! Nici o grijă. Din trei mutări i-am aranjat.

— Nene, ia-o încet, că faci mașina mat și nu mai avem cu ce lucra. Ia spune, nea Piuliță, dumneata ai mai desfăcut vreodată o mașină de-astea?

— Dar ce credeți, pușorilor? Păi, pentru un mecanic ca mine, asta e un fleac. Am demontat eu mașini mult mai complicate.

— Bine, dar de montat la loc, să meargă, ai mai montat vreodată o mașină de asta?

— Păi, să vedeți... Eu, de fapt, lucrez la freză. Dar am fost transferat aici la întreținere de vreo două săptămîni, să-i țin locul lui Ilie, plecat în concediu.

— Aha! Și dumneata vrei să faci școală pe mașina noastră?

— Și ce, voi nu știți că omul cît trăiește învață? Dar, apropo de școală. Să vă dau o problemă de șah: Albul are nebunul pe d.4 și calul pe c.7...

— Meștere, lasă c. 7. Spune ce... facem, că ne-apucă prinzul și din mașină n-a mai rămas decât postamentul?

— Măi, pușorilor, v-am spus să nu stați pe capul meu, că am treabă multă. Timp aveți, șah aveți, ce mai așteptați?

Ne-a convins. Ca să nu-l încercăm și să ne vedem mașina pusă la loc, eu și cu Nae ne-am pus pe gânduri, adică pe joc. După vreo două partide, zice Nae:

— Fii atent, trebuie să dai tura! — Exact! sare și Piuliță. Dă o tură prin celelalte secții și caută o cheie de 14.

Apoi au urmat alternativ: o cheie de 18, un patent, un mat la mutarea a 10-a, un burghiu de 12, o remiză, etc. Era un fel de șah cu navetă. Uneori le mai încurcam și ceream prin secții:

— Dă-ne te rog, un cal de 17! Pe la ora 2, Piuliță a pornit mașina tocmai cînd era să-l fac mat pe Nae.

— Ce-a avut, meștere, de-a durat atîta? îl chestionăm noi.

— N-a avut nimic. Dar am vrut să mă conving! face el.

— Bravo, zic, dacă te convingi și miine la fel, luăm campionatul la șah.

Și aveam șansa să-l luăm. Că antrenamentele mergeau strună, zi de zi, datorită întreținerii. Se vede însă că n-a fost să ajung eu campion la șah. Acum trei zile l-a luat pe Piuliță de la întreținere și mașina noastră, merge de nici vorbă să te mai gindești la șah. Dar nu-mi pare rău. În loc de campion, am să ajung fruntaș în producție. Iar la noi, fruntașii sint trimiși la băi la Amara. Și acolo, se joacă șah!

AL. LĂPUȘNEANU

Muntele... lemnos

Un cetățean din Predeal ne-a relatat că, lângă parcul stațiunii luase naștere un munte. Se formase din straturi de lăzi goale provenite de la unitatea Aprozor din apropiere, pe care I.R.V.A. nu le ridică.

„Urzica” a adus la cunoștința Sfatului popular al orașului Brașov cazul „geologic”. Iar după aceea, parcul din Predeal și-a schimbat relieful muntos. Nu de alta, dar muntele de lăzi risca să acopere panorama munților veritabili de acolo, transformînd parcul într-o... panoramă!

Căminul... orzului

Căminul cultural din satul Cărpeneș, aparținînd de comuna Tărlugeni, raionul Sf. Gheorghe, era în fiecare duminică și sîrbătoare plin. Apoi a ajuns să fie plin în permanență atît ziua cît și noaptea. Nu de spectatori, ci de... orz. Zaharia Gheorghe, președintele gospodăriei colective din sat — cum ne scria un corespondent — depozitate orzul acolo, socotînd că în fond tot o... cultură este.

Pînă la urmă, președintele G.A.C.-ului a înțeles că nu-i bine să strici orzul pe giște, dar nici căminul cultural pe orz.

Cazul cu cazarea

În numărul 14 al revistei noastre am „găzduit” hotelul din Onești pentru lipsurile „cazate” acolo.

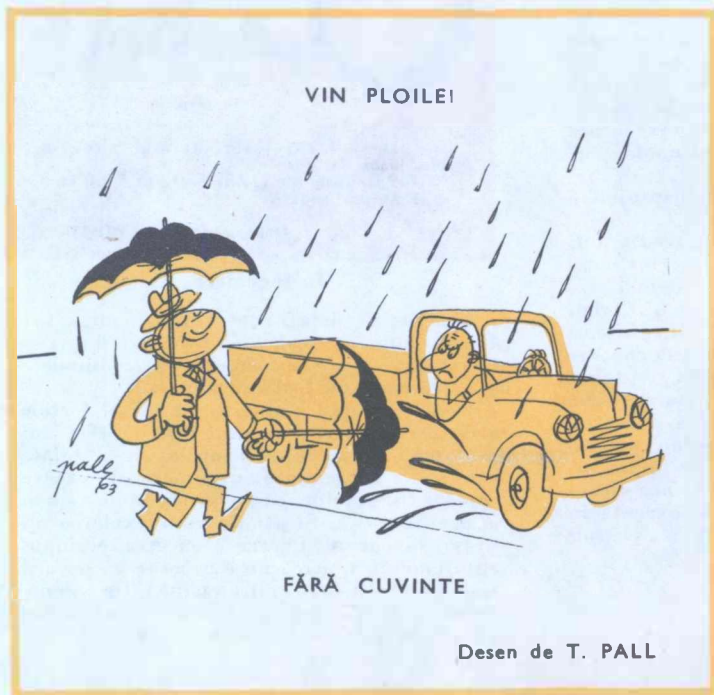
După apariția materialului, sfatul popular orășenesc a luat o serie de măsuri. Printre altele, pernele au fost date la recondiționat, s-a făcut dezinfecția și curățenia camerelor și s-a dispus păstrarea liniștii în hotel, drept care putem în sfîrșit ura pasagerilor noapte bună și visuri plăcute!

Un șofer fără frînă

Ne scria un corespondent că șoferul Iliuță Matei, de pe microbuzul 50417 al unei întreprinderi din regiunea Oltenia, după ce transporta la muncă salariații acestei întreprinderi, făcea transporturi clandestine. El ducea și cetățeni din gara Tg. Jiu pînă în comunele învecinate, contra cost și contra dispozițiilor legale.

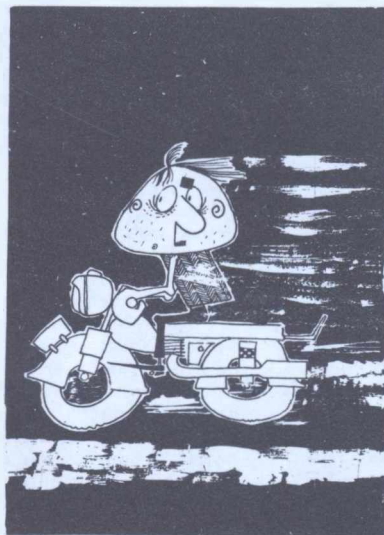
Seizată de noi, conducerea întreprinderii l-a sancționat deoarece el cu microbuzul făcea... micro-abuzuri. Asta pentru ca pe viitor să nu mai cadă în vreo cursă... clandestină.

Gh. ZANEA

FĂRĂ CUVINTE

Desen de T. PALL

— Iubito, azi ne-am bătut recordul... Am atins 130...

Desen de OVIDIU OPRESCU

SUS CORTINA!

Aspecte dintr-o scurtă stagiune

În toial verii, când sălile teatrelor bucureștene își închideau stagiunea, o singură sală și-a deschis porțile; și le-a deschis larg, foarte larg, pentru ca să facă loc unui ansamblu alcătuit din cîteva mii de actori.

S-a inaugurat astfel o stagiune teatrală-corală-dansantă-satirică-muzicală, care a ținut afixul zece zile.

Să nu vă închipuiți cumva că și-au dat întâlnire teatrul „Municipal“, „Naționalul“ „Giuleștiul“, „Estrada“ și „Opereta“. Nu. Și-au dat întâlnire fabricile, ministerele, cooperația, instituțiile, casele de cultură și căminele culturale. Această întâlnire, e drept nu prea discretă, cum sînt de obicei întîlnirile, fiindcă a fost o întîlnire în masă, a avut loc în sala C.C.S., cu prilejul fazei orășenești a celei de a VII-a ediții a concursului formațiilor artistice de amatori.

In plină competiție

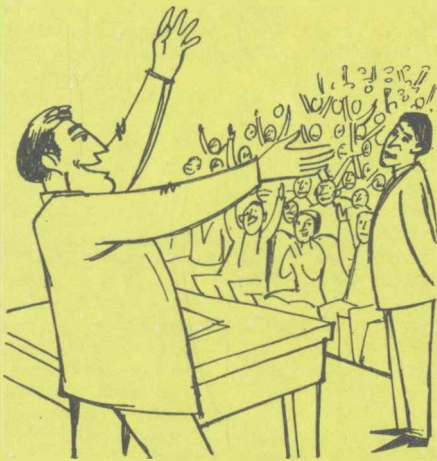
Produsele Uzinelor „23 August“ ne-au obișnuit să le întîlnim pretutindeni: și pe căile ferate, și, în fabrici, și pe șantiere.

De data aceasta am întîlnit produsele aceleiași uzine pe scena teatrului C.C.S., sub forma unui cor, „asamblat“ cu deosebită grijă de dirijorul Savel Sachelarie. Corului i s-a atribuit premiul I. Ce-i de mirare? Marca fabricii nu se dezmente nici pe liniile ferate, nici pe linie de do-re-mi!...

A fost nevoie însă ca premiul I să fie tras la indigo, fiindcă l-au mai obținut și corul Uzinelor „Republica“ și al clubului Sindicatului Finanțe-Bănci. Cît privește „Diracția regională C.F.R.“, ea ar putea scoate un „Mers al premiilor“ și să fluiera de bucurie: a intrat în premiul I cu 80 pe oră!... S-a dovedit un cor clasa întâi, cu loc de cinste rezervat!... Nici corul căminului cultural din Domnești nu s-a lăsat mai prejos. Dim-

de corul Fabricii de confecții și tricotate „București“. S-a păstrat apoi un minut de reculegere în memoria acestui cor, care „era pe cînd nu se vedea, azi îl vedem și nu e“... La începuturile sale, corul număra 300 de guri și cînd îi auzai pe co-

Echipele Consiliului sindicatului muncitorilor din construcții s-au prezentat în condiții optime.

— Să spună concurentul cîte formații a prezentat la concurs Consiliul sindicatului muncitorilor din construcții!
— 26 formații din care 8 au fost distinsc cu premii.
— Răspunsul este exact, iar rezultatul EXCELENT!

riști cîntînd, exclamai entuziasmat: „Fie-vă gura aurită“ Și trebuie să recunoaștem că e ceva, să ai în fabrică 300 de guri aurite!

În faza raională însă nu s-au prezentat decît 70 coriști, adică aproximativ cîte un sfert de gură din numărul inițial, iar în faza orășenească, corul gurilor aurite a dispărut cu totul, intrînd în concurs, cum se vede, cu melodia „Du-mă vîntule departe“...

Ritm și melodie

Apoi am invitat-o pe vecina din fața mea la dans. Ea m-a privit uimită și abia atunci mi-am dat seama că orchestrele de muzică ușoară de pe scenă cîntau pentru juriu și nu pentru mine. În general, bucățile erau bine interpretate, fiindcă unele orchestre le execută de ani și ani de zile. Repertoriul nou s-a făcut deseori simțit prin absență. Mereu „Cele mai frumoase fete“, deși e posibil ca între timp ele să fi ajuns cele mai frumoase babe, precum și alte melodii care ne-au încîntat anii tinereții... Cineva din juriu a exclamat: „Îmi pare rău că-mbătrînesc, fără să ascult și bucăți mai noi executate de aceste orchestre. Cînd veți reinnoi repertoriul?“

— Vor trece anii!... fredona suspinînd o solistă...

Cea mai bună orchestră s-a dovedit a fi cea a Ministerului Comerțului Interior, condusă de Igor Dimmer. A mers strună. Ca să nu-i deoache, bateristul a bătut în...tobă.

Casa de cultură a tineretului din raionul Tudor Vladimirescu s-a prezentat la concurs cu un extras de orchestră: un pian și o tobă. Cum s-ar spune: „Mare bal mare, două muzici două!“... Și asta fiindcă a fost o mobilizare forte, altfel se prezentau, pesemne, la concurs, doar cu pedala de pian și cu, praful de pe tobă... În asemenea situație, această „orchestră“ putea să execute în condiții optime un singur cîntec: „Nicușor avea o tobă, bum, bum, bum!“

Surprise

La redacție, noi avem un contabil care posedă o voce puternică, sonoră, numai atunci cînd fredonează anumite refrene:

„Prea multe prime“, „Nu mai am fonduri“, „Nu dau bani de deplasări“. În rest, n-are pic de ureche și de inimă muzicală. Ferice de cei de la Banca de Investiții. Ei au un contabil, Atanase Păvăluță, care are voce și pentru „Văduva veselă“, și pentru „Vinzătorul de păsări“ și pentru „Plutașul de pe Bistrița“. Și ce frumos cîntă! A luat premiu. Și ce acute scoate! Al nostru scoate acute numai cînd semnează state de plată sau numai la sfîrșit de trimestru! Acute cronice!

Au mai fost în voce, voci aducătoare de premii, și Filomela Capră, și Alexandru Friedman, și Marcu Adrian, care au obținut note bune pe portativul succesului.

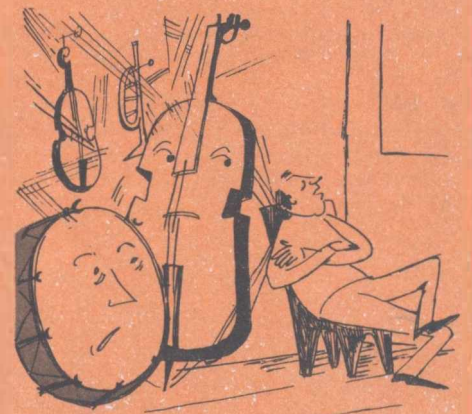
Puncte tari și dimpotrivă...

Brigada artistică de agitație a Uzinelor „Vulcan“ a obținut premiul I. Brigada căminului cultural din comuna Măgurele a obținut de asemenea premiul I. Încă o deosebire dintre oraș și sat care e pe cale de dispariție.

Brigada Sfatului popular al raionului 1 Mai a pătruns cu pricepere și curaj în miezul problemelor celor mai „majore“. Astfel, printre cele mai acute probleme care frămîntă, ziua și noaptea, întregul raion, se pare că este... liftul defect al sfatului. Brigada a pătruns, cum spuneam, cu avînt și curaj, în miezul liftului stricat, și cu asta aproape toate problemele vitale ale raionului au fost rezolvate odată pentru totdeauna cu tărie și cu îndrăzneală. Vorba cîntecului: „Toată ziua-n ascensor, dau cînd urc, dau cînd cobor de brigada dumnealor, cîcă e subiect major, Leano ține-mă că mor; hop ș-așa!...“

Aud?

Orchestra semisimfonică a Uzinelor „Republica“ nu s-a prezentat la faza orășenească, intrucît de 2 ani nu are instrumentiști, deși instrumentele stau în magazie.

— De doi ani tovarășul ăsta nu ne-a mai scos la aer!
— Păi dacă nu „IESE“ el, pe noi cum o să ne mai scoată!

Desene de I. DAVIDESCU

În încheiere

Concluziile le-ați desprins singuri. Cei foarte buni au fost premiați, cei buni au fost menționați, cei, mă-nțelegeți dumneavoastră care, au fost criticați...

Nouă sute de formații și-au arătat forțele artistice de care dispun. Bravo! Dar noi sîntem convinși că, atît formațiile premiate cît și cele nepremiate au numeroase rezerve interne. Și am dori ca pe viitor să le vedem aduse pe scenă. Și atunci vom exclama un bravo la pătrat. Pentru că acesta e singurul domeniu în care nu e necesar să se facă economii! Cît mai multă risipă! Pe răspunderea noastră. Și atunci vom exclama un bravo la cub!

ILIE BARBU

Taraful căminului cultural din comuna Tunari, raionul 1 Mai, nu s-a prezentat la concurs, preferînd să cînte la o nuntă.

— Ce faceți, neică. Ceva de nuntă nu mai cîntați?
— Aoleu! Am încurcat-o! Bucata asta era pentru concurs...

potrivă, s-a lăsat mai presus. Cu un ochi la dirijor, cu celălalt spre juriu și cu vocea spre premiul întâi! Vorba cîntecului: „Ne dați ori nu ne dați!“

Corul „Igiena“. Frizerii și-au arătat și ei iscusința în ale muzicii: au cîntat frumos. Nu ne-au pus nici o barbă. Și corul a plecat vesel... „Bine ras, bine dispus și cu premiu în plus!“ Și premiul li s-a cuvenit. Fiindcă ei sînt cooperatori și nu primesc decît ceea ce li se cuvine...

Uite corul, nu e corul!

În continuare a urmat un sfert de oră de tăcere. Acesta a fost programul prezentat

ÎNȚIMPINARE

TOVARAȘE ȘEF,,;

Supsemnata Sevastița Tăriță salaria-tă la întreprindere în funcția de dactilografă, semnalizez prin prezența că sînt persecuta-tă în exercițiul funcțiunii.

Unii tovarăși se amestecă în specialitatea mea spunînd că lucrez neațentăși foarte distrată ceea ce nui adevărat find cal omnie.

Eu răspund că lucrez cu atenție și fără greșeli xxxxxx.

Exte însă adevărat că oda-tă, cînd îmi dicta tovarășul Munte anu Vas ile de la aprozarvizionare M-A

S
CHEMAT MOȚUL LA TELEFON
ceea ce se poate întimpla

oricui dacă are sol și are telefon. Recunosc că am vorbit un cîas întreg, dar asta nui privește pe ac est tov arăș Munte anu deoarece eu tot timpul cît vorbiam, scriam la mașină, deoarece eu pot să să scriu perfect cînd vorbesc la telefon. Despre acest lucru vă pute-ți con vinge chiar acuma DEOARE-CE ciar scrind această cerere vorbes la telefo& și asta nu deranjază.

Atunci de ce uni invidioși în loc să %&§%&§% spună bravo fetițo umblă cu reclama-ții spunîndcănu-sintatentășiicăintexteapartotfelude greșelidetipardatoritămașiniicuca - rescrieu?

Eu nu neg că apar și greșeli, dar le îndrept pe toate căci litera g greșită o tai cu semnul / și pun deasupra litera bună. Deci nu vād nici un mtiv de supă rare.

De aceea eu vă rog ca dacă primiți punneavoastră asemenea reglama-ții să nu leluați în CONSIDERARE

?Cred că dVs, veți înțelege că acestea sînt simple calomnii. Eu vă s pun iaici ade vărul pe rață, pentrucă fum-n e a v o a s t r ă i n c ă nu cunoaște-ți bamenii din pauza cărora sînt eu așa prescurtata prescurtată. persecutată. xxxx.

Dar eu nu vă abuz că nui cunoaște-ți, este normal pentru-că dum-n neavoastră sînteți la noi venit bou.

Cu stemă,
SEVASTIȚA TĂRIȚĂ
dactilografă

10 octombrie 1963

pt. conformitate,
VICTOR PIȚIGOI

Calvar

Ce crud destin măl are și covorul!
Acest obiect de artă și splendoure:
Îl calcă omul, zilnic în picioare
Și-apoi îl bate crunt cu bătătorul!

La orice oră: noapte, zi cu soare,
Vecinii trag intrînsul cu tot zorul
Iar eu aștept momentul, salvatorul,
Cînd o să aibă toți aspiratoare.

Dar pîn-atunci, pe fața ta, cu jale,
Răsună pocnete ca de pistoale,
Covor, martir, cu fire lungi sau scurte...

Și ca să-ți cînt calvarul tău de jrate,
Abia acum, am prins, cu greutate,
Un sfert de ceas de liniște, în curte...

VICTOR HILMU

— Nu, dragă, cred că are ceva la motor, de-o jumătate de oră învîrtesc la manivelă și tot nu vrea să pornească!!!

De mîntuială

sau despre cum se pot repara tractoarele stricate și cum se pot strica cele reparate

Cînd pe poarta Stațiunii de mașini și tractoare Hemeiuși, regiunea Bacău, intră un tractor, nu-i cine știe ce nenorocire: înseamnă că tractorul nu mai merge, dar trebuie reparat și o să meargă. Cînd însă pe poarta aceluiași S.M.T. iese un tractor, atunci e cu totul altceva: înseamnă că nu mergea, dar s-a reparat și acum nu se știe precis dacă o să meargă.

Dacă nu se știe precis că o să meargă, atunci de ce s-a mai reparat? Această întrebare și-o pun tractoriștii, și-o pun și colectiviștii. Numai cei de la S.M.T. Hemeiuși nu și-o pun. Iar dacă nu și-o pun ei, le-o pune „Urzica“. Li s-a trimis o scrisoare: De ce, după reparație, tractoarele rămîn defecte și nu funcționează?

Răspunsul a sosit cu adresa nr. 4 361/1963:

„În legătură cu unele tractoare defecte și care nu a (!) funcționat, a rezultat din cercetări că, într-adevăr, un tractor a staționat mai multe zile, fiind lipsă tractoristul“. Semnează: director ing. Sendrea V. și mecanic-șef ing. Cruceanu M.

Ca să vedeți unde pot duce cercetările: pot dovedi negru pe alb că un tractor defect nu stă fără să funcționeze pentru că e defect, ci pentru că îi lipsește tractoristul! De unde rezultă limpede ca untdelemnul că, dacă nu lipsește tractoristul, tractorul, fie el cît de defect ar fi, merge!

— Am adus-o frumos din condei! — și-or fi zis, recitîndu-și scrisoarea, cei doi ingineri de la S.M.T. Hemeiuși. I-am dus cu zăhărelul.

Am să vă spun adevărul curat: tractoarele nu le duci cu zăhărelul. Dacă nu le pui acolo unde trebuie piesa care trebuie, nu le miști din loc nici cu o sută de zăhărele. Pentru comuna Strugari, cei de la S.M.T. Hemeiuși au trimis opt tractoare: șase reparate cu piese, și două reparate cu zăhărelul.

Șase au pornit și două au stat. S-a hotărît că urgent reparația trebuie... reparată.

A doua zi, cele două tractoare au pornit. S-au oprit altele două. Va să zică, alte reparații care trebuie reparate. A doua zi, au pornit și astea. Dar n-au mai pornit primele. E clar că trebuiau reparate urgent reparațiile primelor reparații. Și asta la mare repezeală. Așa de mare, că în scurt timp a apărut necesitatea de a repara reparația

reparației care s-a făcut la reparația reparației inițiale.

În linii mari, la S.M.T., în timpul campaniei de reparații, rămîn cîteva probleme deschise, și anume:

1. Problema tractoarelor care s-au reparat după ce s-au dres.
2. Problema tractoarelor care s-au dres după ce s-au reparat.
3. Problema tractoarelor care s-au dres, s-au reparat și pe urmă s-au stricat.

Ce facem, tovarăși, cu reparațiile de proastă calitate?

Iată o întrebare la care nu poate răspunde oricine. Ca să răspunzi, trebuie să fii cel puțin inginer la S.M.T. Ba nici asta n-ajunge. Trebuie să fii chiar... doi ingineri. De exemplu, inginerii Sendrea și Cruceanu. Au stat, au chibzuit, au răspuns și pînă la urmă ne-au lămurit... că trebuie să întrebăm pe alții.

După ce am primit răspunsul de la S.M.T. Hemeiuși, în care ni se arăta că într-adevăr a stat un singur tractor mai multe zile fiind lipsă tractoristul, am întrebat și Sfatul popular al raionului Moinești. Și iată ce au răspuns cei de acolo cu adresa nr. 14 373/1963:

„La sesizarea făcută de un corespondent voluntar etc... vă comunicăm că sesizarea corespunde realității. Astfel, din cele 8 tractoare aflate în dotarea brigăzii, zilnic se aflau stricate cîte 2—3“.

Că doar n-or fi fost lipsă și de rîndul ăsta cîte 2—3 tractoriști deodată, și anume în fiecare zi!

Dacă au văzut însă cei de la S.M.T. cum se încurcă ițele cu tractoarele, nu și-au pierdut cumpătul. Și-au zis:

— Las-că ne scoatem pîrleala cu combina. O să-i facem pe toți praf.

Și au făcut praf... combina, care, cum a intrat în curtea-gospodăriei, n-a mai putut ieși. Acuma, întreaga gospodărie e în dile mă. Să nu mai țină combina în curte? Înseamnă să nu se folosească de ea, pentru că nu merge. S-o țină? Înseamnă exact același lucru. Știe doar toată lumea că tractoarele reparate stau nemișcate și nu se pot urni, combina reparată stă și ea nemișcată și nu se poate urni, cei de la S.M.T. stau și ei nemișcați.

Oare nici ei nu se pot urni? Eu cred că se pot: ei n-au fost reparați la S.M.T. Hemeiuși!

P. LUDMILA

Uniunea raională a cooperativelor de consum din Rm. Vilcea a trimis cu factura nr. 5132, din luna iunie a.c., cooperativei din comuna Titești, mai multe kilograme de lanț produs de Uzina „Laminorul” din Brăila. Acest lanț s-a dovedit însă a fi de o calitate foarte slabă, întrucât zalele, nefiind sudate la capete, se desfaceau cu ușurință. Tov. Talpoș N. Mihai din comuna Titești, a cumpărat 2,500 kg de lanț, dar, după o oră de folosire, cele 2,500 kg de lanț s-au prefăcut în sute de grame de zale, deși nu avem indicii că tovarășul Talpoș ar fi „al mai tare om din lume”.

Cu scrisoarea nr. 6155 din 6 iulie a.c., „Urzica” a sesizat U.R.C.C.-ului acest fapt, remarcând calitatea slabă a recepției făcute de merceologii U.R.C.C.-ului și calitatea slabă a lanțului, solicitând să se facă cercetări și să se comunice redacției rezultatul și măsurile luate. Totodată, „Urzica” a sesizat și uzina producătoare „Laminorul” asupra acestei stări de lucruri.

Cu scrisoarea nr. 108/076, Uzina „Laminorul” ne răspunde că acest caz a fost prelucrat cu factorii competenți din secție în consfătuirea de producție, iar șeful secției, cei doi maștri și cei doi controlori de calitate au fost sancționați pentru lipsă de preocupare privind calitatea producției (măsurile necesare pentru ca asemenea defecțiuni să nu se țină lanț). Deci, uzina producătoare ne scrie clar: lanțul a fost prost, ne vom strădui să fie bun. Până aici totul în regulă. Dar ne răspunde la sesizare și Uniunea raională a cooperativelor de consum Rm. Vilcea. Cu un simț autocritic, din care pare că s-au rupt câteva verigi, tovarășul președinte P. Banu și șeful biroului de sesizări N. Jerpelea ne arată în scrisoarea pe care o semnează, că la recepție,

cităm: „marfa a corespuns din punct de vedere calitativ”. Că după recepția a urmat o decepție, asta e cu totul altceva. Și, ca suprem argument „autocritic”, ni se arată că orice lanț se poate rupe dacă e supus la eforturi mai mari decât destinația lui normală. Întrucât însă nu l-a supus nimeni la asemenea eforturi, iar lanțul s-a rupt săracul fără nici un efort, nici acest argument nu rămâne în picioare, așa cum n-a rămas nici lanțul. Și tovarășii de la U.R.C.C. Rm. Vilcea încheie răspunsul lor astfel: „În concluzie, sesizarea nu este justă”.

Și cu aceasta, atitudinea „autocritică” a tovarășilor Banu și Jerpelea a luat sfârșit. Care va să zică, faptul că lanțul s-a rupt e clar; că recepția a fost defectuoasă e clar (că d-ai-a s-a rupt), că lanțul nu întrunea calitățile necesare e și mai clar, deoarece ne-o afirmă chiar uzina care l-a produs. Și totuși, vine U.R.C.C. Rm. Vilcea să pretindă că habar n-are uzina ce spune când afirmă că a produs un lanț prost când, de fapt, a produs un lanț bun. Sau o fi produs uzina un lanț prost, dar dacă I.C.R. Rm. Vilcea a recepționat un lanț bun, atunci e bun.

Până una, alta, noi am recepționat de la U.R.C.C. Rm. Vilcea un răspuns prost. Răspunsul demonstrează o atitudine care nu duce la remedierea lipsurilor, ci doar la înlănuirea lor în lanț. Pe viitor ar fi necesar ca tovarășii de la I.C.R. Rm. Vilcea să învețe cum trebuie făcută o recepție, iar tovarășii Banu și Jerpelea de la U.R.C.C. să învețe cum trebuie să se răspundă la sesizările presei.

Pentru că nu cu asemenea metode se poate lichida într-o întreprindere... lanțul slăbiciunilor.

SORIN RĂȘCANU

Cântăreața Elena Teodorini este prezentată într-o biografie semnată de Viorel Cosma și apărută în „Editura Muzicală”...

La pag. 51 găsim:

„... sobrul Teatru La Scala anunța premiera mondială a operei în două acte „Il violino di Cremona”. Este vorba de o adaptare muzicală a piesei „Lăutarul din Cremona” de François Coppée.

Dându-ne amănunte asupra spectacolului, autorul biografiei ne spune:

„...în rolul titular apărind cântăreața noastră” (pag. 51)...

Dacă ea a jucat rolul... titular, înseamnă că opera ar fi trebuit să se numească „Lăutăreasa din Cremona”...

Confuzia asta între „principal” și „titular” ne amintește o notiță mai veche din „Magazin”, în care ni se spunea că o solistă a teatrului de operă din București va interpreta rolul titular din opera „Vișelulșul târcat”.

*

„Noapte bună mister Dollar” este o piesă într-un act, de Virgil Nistor, apărută în colecția „Teatru pentru amatori” editată de „Casa Centrală a Creației Populare”.

La pag. 9, între indicațiile de joc, se găsește și aceasta:

„Într-o clipă spărgătorul se furișează în dosul ușii, iar când Clawe, fiul financiarului, pătrunde în birou fredonând, acesta simte ușa împinsă cu violență și, în spate, țeva unui revolver”...

Cine simte ușa și țeva revolverului?!? Financiarul?... Fiul lui?... Sau, însuși biroul?...

*

Citim, în „Săptămîna Culturală a Capitalei” anul I, nr. 37, din 30 august 1963, la rubrica în care ne sînt prezentate filmele: „Clubul Cavalerilor — cinemascop — comedie cinematografică poloneză istorisind peripețiile unui grup de burlaci convinși care în cele din urmă, vor fi înfrinți de farmecele și grațiile unor fete”...

Informația însă nu cuprinde adevărul, deoarece „fetele”, cu „farmece” și „grații”, sînt: una soția celui care o recucerește după o perioadă în care au fost despărțiți, alta, o văduvă, mamă a unei fete, care face și ea, parte, dintre cele vizate, apoi o femeie în puterea vârstei și, în final, mai apar două figurante care fac parte dintre cuceritoare și despre care este sigur că „farmece” și „grații” n-au deloc.

PĂTRASCU ION SÎRBUL

RĂBOJUL URZICII

Ce înseamnă IRTA

Conversează doi cetățeni din Turnu Severin:

— În fond, eu nu știu ce înseamnă, precis, I.R.T.A.

— Înseamnă Întreprinderea Regională de Transporturi Auto.

— Nu cred. Iată de ce. Autobaza Turnu Severin, care ține de I.R.T.A.-Oltenia, s-a angajat să pună la dispoziția Filialei O.N.T.-Carpați din Turnu Severin, un autobuz cu care „Asociația crescătorilor de albine” din localitate, să facă o excursie de două zile prin raioanele Segarcea și Calafat. Dar doi funcționari de la Autobaza I.R.T.A. Turnu Severin, dispecerul Plăvițu Constantin și revizorul tehnic Marculescu Petre, au tot amînat, iar pînă la urmă au... uitat, pur și simplu, să pună autobuzul la dispoziția excursioniștilor,

drept care... excursia n-a mai avut loc.

— În acest caz, I.R.T.A. înseamnă Întreprinderea ai cărei Revizori Tehnici au Amnezie.

— Nu toți. Numai cei de la Turnu Severin. De altfel, I.R.T.A. Oltenia, cînd a aflat isprava celor doi uituci de la Autobaza din Turnu Severin, i-a sancționat imediat.

— Atunci totul e-n regulă. În urma sancțiunilor aplicate de I.R.T.A. Oltenia, cei doi neglijenți de la Autobaza din Turnu Severin vor fi pe viitor nu numai niște funcționari de autobază, ci și niște funcționari de bază.

Un trust în două anunțuri

— Te rog, amice, să mă vizitezi!

— Dar unde locuiești?

— Cum intri în Europa, prima stradă la stînga.

Mureș.

Numitul trust a publicat în nr. 4893 al ziarului „Munca” un anunț cum că angajează diverși muncitori și tehnicieni, iar anunțul se încheia astfel: „Solicitanții se vor adresa Trustului minier Mureș, str. Gheorghe Doja, nr. 6, Telefon 273”.

Și atît. În ce localitate (oraș; comună, sat) de pe globul pămîntesc să se prezinte solicitanții, anunțul trustului nu preciza.

Citind și răsčitind acel anunț-șaradă, unii „solicitanți” s-au gîndit că un trust regional n-ar putea avea sediul decît în orașul de reședință al regiunii — și au pornit, convinși, la... Tîrgu Mureș.

Dar, în Tîrgu Mureș, la adresa indicată în anunț, „solicitanții” au găsit, în loc de trust minier, un... atelier de încălțăminte.

Cam așa, ea în vechea glumă copilărească de mai sus, a procedat recent și Trustul minier

Și uitîndu-se la calapoadele cu care lucrau muncitorii din atelier, „solicitanții” purtați zadarnic pe drumuri au reflectat că... funcționarii Trustului minier Mureș, care trimit anunțuri la ziare, ar trebui selectați... după alt calapod.

Apoi, peste șase zile, în nr. 4898 al ziarului „Munca”, Trustul minier a publicat din nou anunțul său, precizînd de data aceasta și localitatea: Miercurea Ciuc.

Pesemne că, între timp, funcționarii Trustului au fost... selectați.

Iar dacă n-au fost încă, mai... este timp.

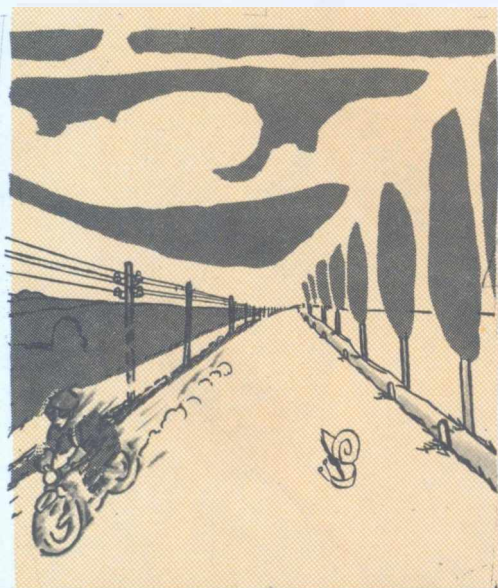
Foto Vătășescu, Sinaia

Tovarășul Vechiu Gheorghe din Iași se afla în concediu de odihnă la Sinaia și se plimba prin parcul stațiunii.

— Doriți să vă fotografiați? I-a întrebat zîmbitor fotografii Vătășescu Virgiliu de la cooperativa „Prestarea” din localitate.

— Doresc! Cit costă?

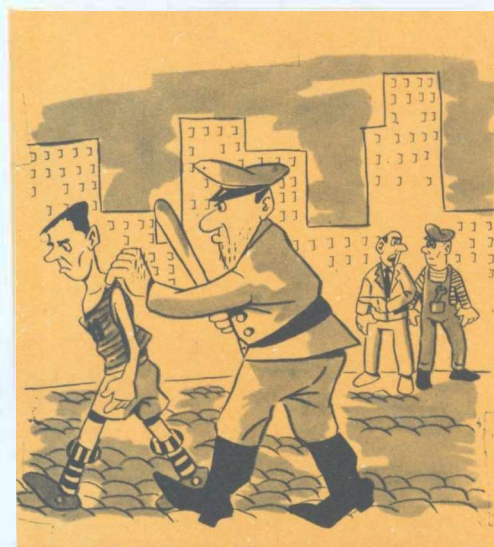
— Șapte poziții, 85 de lei.

ANIMALELE ȘI OAMENII LOR

MELCUL: —... dar să-l vedem la serpentine...

Desen de M. IORDA

FOTBAL ÎN PORTUGALIA

— L-a arestat pentru că era extremă stînga...

Desen de VIOREL ȘTEFĂNEANU

— elev —

— Convine!

Și fotograful Vătășescu l-a fotografiat pe tovarășul Vechiu în șapte poziții.

— Când sînt gata fotografiile și de unde le iau?

— Sînt gata miine și le luați de la unitatea cooperativei, din str. 30 Decembrie nr. 15.

Apoi, tovarășul Vechiu s-a tot plimbat, timp de... șase zile, la adresa indicată, fără a obține vreo fotografie. Obținea doar... informația că fotograful Vătășescu n-a mai dat pe la cooperativă.

În cele din urmă, cetățeanul a primit banii înapoi și s-a fotografiat... la alt fotograf.

Iar U.R.C.M. Ploiești, răspunzînd la sesizarea „Urzicii” în această chestiune, a explicat astfel comportarea fotografului de la cooperativă din Sinaia: că... „a avut un defect aparatul cu care a fost expus rolfilmul”.

Un fotograf de cooperativă, care lucrează cu aparat defect, e un fotograf... bun de fotografiat.

(După sesizări primite de la: Marin Nicolae, Turnu Severin; Gheorghe Diaconășu, Tirgu Mureș; Vechiu Gheorghe, Iași)

un amic, o gafă... și un tată

— De ce m-ai mințit? Dece? Mi-ai spus tot timpul că înveți bine și acum îmi anunți rezultatul: căzut la matematică și fizică! Rușine! Știi ce înseamnă a fi mincinos?

Aici, tatăl se opri din plimbatul nervos prin cameră înfigîndu-și privirile aspre în figura lui Mihăiță care părea că suride ușor.

— Mai ai curajul să zîmbești?

Copilul lăsă ochii în jos. Privirea gravă, aspră și neiertătoare a tatălui îl sfredelea.

— Ei bine, domnule... (cînd se supăra, tatăl îl trata pe Mihăiță cu epitetul plin de dispreț „domnule”).

— ...Un mincinos este un om de nimic, un om pe care nu te poți baza... un mincinos înseamnă un... o... cacialma...

— Ce e aia cacialma? întrebă Mihăiță cu ochi mari.

— O figură dintr-un joc de cărți. N-ai nici o carte bună în mînă, și totuși ceri sus și tare o miză triplă, iar ceilalți de frică nu plătesc... (schimbînd brusc tonul) dar nu te-am chemat în biroul meu, ca să-ți dau dumatile, un țînc de 11 ani, lecții de poker! (Pauză adîncă. Nu se auzea decît scîrțitul pantofilor tatălui care începuse din nou să se plimbe).

— Eu, în locul dumatile, n-aș mai fi avut curaj să dau ochii cu tatăl meu!

Și aici tatăl ridică privirea asupra unui tablou care reprezenta un bătrîn zdravăn, cu o figură de patriarh, în jiletcă și deschis la gulerul cămășii. (Probabil că fotografia fusese făcută vara, în curte).

— Mi-aduc aminte... continuă tatăl ridicînd un deget, (de cîte ori evocă ceva, ridică degetul arătător) că la un examen la fizică luasem nota nouă! Auzi, domnule? Nouă, nu patru... și cu toate astea, tata nu mi-a vorbit trei zile! Și văzînd privirea mirată a lui Mihăiță, continuă:

— Da, da! Bunicul tău! Iar eu n-am mincat trei zile... era cea mai mică notă pe care o luasem vreodată! Pentru tata, bietul de el, această notă a fost o lovitură dureroasă. (Și, pentru a dovedi cît a fost de dureroasă, oftă lung). Surprinzînd privirea băiatului deloc funerară, îl apucă o criză de nervi:

— Ieși! Pleacă! Să nu te mai văd în ochi!

La aceste cuvinte, Mihăiță se îndreptă emoționat spre ușă, în vreme ce tatăl continua să strige:

— Niciodată n-am fost corigent... eu... (și ridică degetul) s-o știi dumneata!... Să-ți fie rușine, cacialma ce ești! Rămas singur, tatăl mai ridică odată privirea asupra portretului din perete, apoi își drese vocea cu un „hm, hm” răgușit.

Vasiliiu. Un fost coleg de liceu al tatălui lui Mihăiță a fost invitat la dejun. Cel mai vesel, cel mai sincer și cel mai antrenant băiat din liceu, așa îl recomandase tatăl, în momentul cînd Vasiliu intră în casă. Cei doi colegi nu se mai văzuseră de cînd au terminat liceul. Amintiri, risete, închinări de pahare și... deodată catastrofa!

— Ți-amintești? izbucni Vasiliu în hohote de ris. Cînd ai luat 3 pe toată linia, numai la Fizică ai luat 2, de ai rămas repetent? Bietul taică-tău te-a fugărit toată curtea: „Îl strîng de gît cu mîna mea!” Și dacă nu săreai gardul, îți muia oasele!...

Și dă-i ris... de unul singur. Nici tusea convențională a tatălui, nici întrebarea ostentativ mirată: „Mai dorești puțină tortă?” n-a putut stăvilii hohotul de ris al veselului Vasiliu.

— Dar atunci cînd... ha, ha, ha... cînd te-a dat afară de urechi de la ora de istorie, făcîndu-te pușlama... ha, ha, ha... el explica și tu omorai muște cu elasticul pe care îl

tăiașezi lui Grigorescu de i-au căzut indis-pensabili la ora de matematică!...

În tăcerea de gheață a celor trei, tatăl, mama, Mihăiță, s-au întîlnit privirile tatălui cu ale băiatului. O clipă... O fracțiune de secundă și tatăl le-a lăsat repede în jos pentru a scutura firimiturile din farfurie.

E seară. Musafirul a plecat demult. În casă și mai ales în urechile lui Mihăiță mai stăruie hohotul de ris. Din odaia sa, Mihăiță auzea discuția dintre tată și mamă.

— A vrut să-ți facă o farsă! Mihăiță a reușit cu medii mari și n-a vrut să afli pînă azi, de ziua ta!

— Bine... dar oricum... totuși... a mințit!... rosti încurcat tatăl, apoi schimbă vorba.

— Și Vasiliu ăsta, ce dobitoc! N-are conversație... auzi, să n-ai ce povesti altceva decît amintiri din liceu...

— Nu-i spui bună seara lui Mihăiță? interveni mama împăciuitoare.

— Ei, du-te tu dacă vrei și spune-i și din partea mea... eu... ud florile de pe balcon!

Cînd mama s-a dus în camera lui Mihăiță, acesta nu dormea.

— Mamă, cum poate fi un om cacialma?

— Ce-ți trece prin cap? Cacialma este o figură la joc de cărți!

— Tocmai. Cum ar putea fi tata o cacialma?

— Culcă-te și nu te mai gîndi la toate prostiile!

Și stingîndu-i lumina, mama ieși în virful picioarelor.

În noaptea aceea doi oameni n-au putut dormi. Mihăiță l-a visat pe tată-său în chip de fante într-o pereche de cărți de joc strîgînd cît îl lua gura că el e rigă și as și nu e o cacialma, iar tatăl n-a dormit... (spune el) din cauza căldurii. (E adevărat că în ziua aceea fuseseră 35° la umbră).

A doua zi portretul bunicului a fost mutat în hol.

Nu prea se circula pe acolo.

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

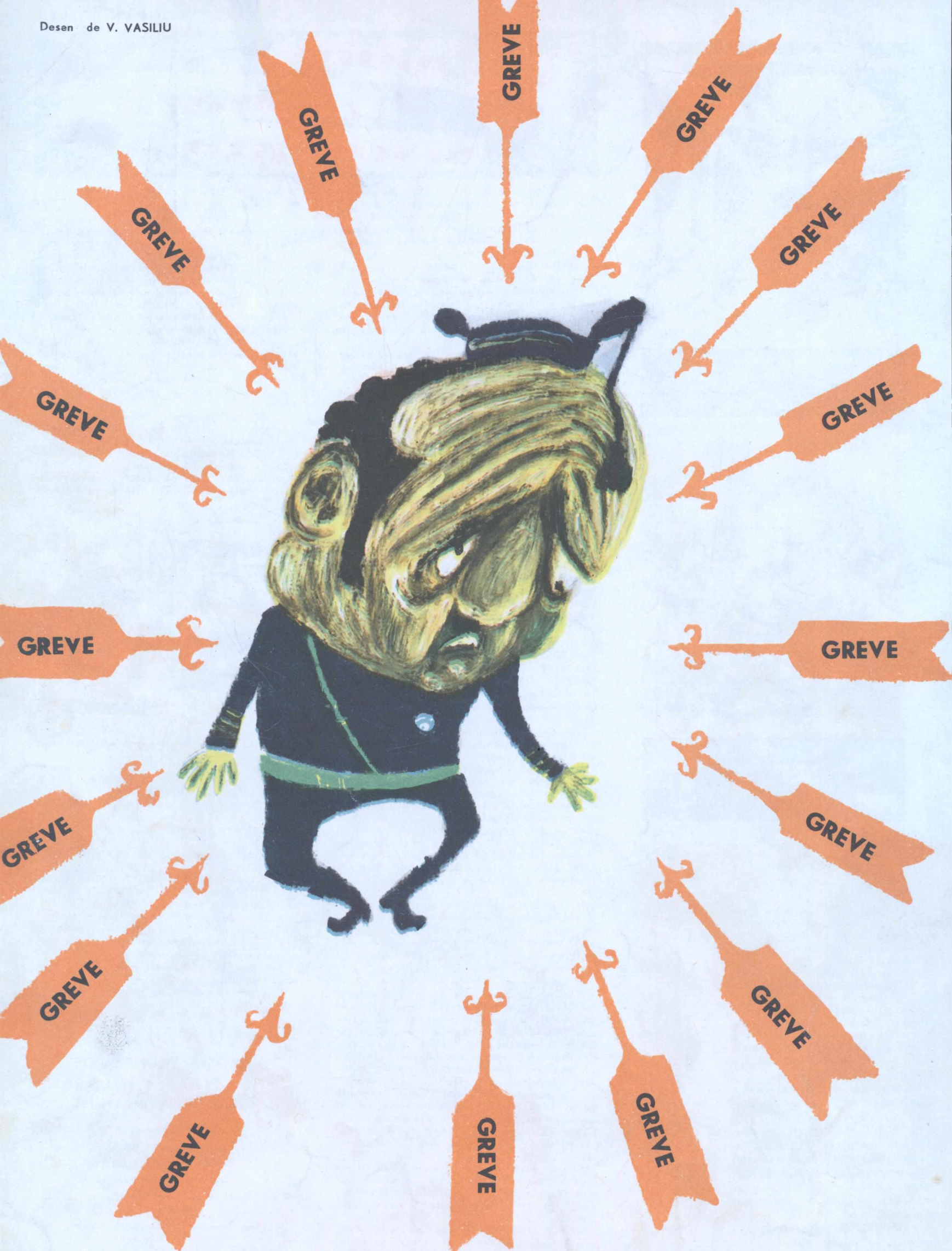
Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Scînteii”

44.601

FRANCO: — Poporul este strîns unit în jurul meu!!!